

Přepisy polostrukturovaných rozhovorů

Příloha k diplomové práci

V rámci zachování anonymity respondentů i jejich potomků byla v přepisech rozhovorů zmíněná jména dětí nahrazena pouze jejich počátečními písmeny.

Obsah

Rozhovor s respondentem A	3
Rozhovor s respondentem B	9
Rozhovor s respondentem C	15
Rozhovor s respondentem D	21
Rozhovor s respondentem E.....	29
Rozhovor s respondentem F	35
Rozhovor s respondentem G	44
Rozhovor s respondentem H	54
Rozhovor s respondentem I.....	62
Rozhovor s respondentem J.....	69

Rozhovor s respondentem A

Respondent A. Sharenting jako forma komunikace. [osobní rozhovor]. Buštěhrad, 4. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

A: *Ne, tak to tedy neznám, to nevím, co znamená.*

V: *Tak sharenting vlastně znamená přílišné sdílení informací o vlastních dětech v online prostotu. A je to složenina anglických slov share a parenting, takže sharenting.*

V: Kolik máte dětí?

A: *Já mám 3 děti.*

V: *A kolik jim je let?*

A: *Je jim 27, 23 a teď té nejmladší je 5 let.*

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

A: *Mám Instagram a Facebook. A pak mám Twitter, ale nepoužívám ho.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

A: *Jak kdy, i podle toho, kam tu fotku a pro kterou cílovou skupinu to dávám. Takže bych řekla, že ty starší používají Facebook a jakoby mladší generace spíše Instagram. Teď bych řekla, že zrovna tady ty Lány byly poslední, co jsem přidávala.*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

A: *Když dávám fotky, tak buď si to osekám pro nějakou určitou skupinu, ale většinou když tam dávám např. rodinný výlet, nebo něco, tak to dávám veřejně, aby to třeba, já nevím, babička viděla. Ale jinak ty moje účty jsou soukromé, viditelné jen pro přátele.*

V: Takže pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny?

A: *Primárně jsou určeny pro rodinu a naše přátele.*

V: A pokud tam přidáváte příspěvky Vaší dcerou, nastavujete vyloženě u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

A: *Když dávám, že jsme na výletě, nebo něco, tak to dám asi veřejně, ale babičkám posílám ještě zvlášť na Messengeru další fotky. Nechci dávat vše na Facebook, tam dám třeba jen 3 fotky.*

V: Má Vaše dcera vlastní účet? Proč ano/ne?

A: *Ne, nemá vlastní účet. Nepřijde mi to vhodné.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

A: *Spíš bych řekla, že jenom příspěvky z fotek, že tam dám 4, 5 fotek. A z výletů, jinak nic víc. Typu „dneska jsme měli k obědu“ to nedávám, spíš jen hezký vzpomínky.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

A: *Primárně jsou určeny pro rodinu a naše přátele.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

A: *Asi spíš jenom prostě, byli jsme na výletě, protože samozřejmě máme okruh přátel s dětma, takže se tak jako vzájemně inspirujeme tím, kam jet na výlet nebo jaké zážitkové akce podniknout. Ale rozhodně bych tam nedala fotku, kde by byla nahatá. V plavkách tam fotky máme. Když jsme byli loni u moře, dala jsem tam fotku na pláži, v plavkách, ale nic víc. Ale spíš se řídím podle momentálního pocitu, jestli se mi to líbí. Nebo třeba když se potápěla, tak to byla fotka hrdé matky, že je dobrá, že jezdí pod hladinou.*

V: Chcete tedy příspěvkem sdělit?

A: *V tomto případě, spíš že se chci pochlubit. Třeba fotky z lyžování, protože fakt dobře lyžuje, tak to si myslím, že to tam dáváme, aby viděli. Protože je okolo nás spousta lidí, který mají starší děti a pomalu nestály na lyžích, pomalu neplavou a podobně, takže asi takovéto aktivity, aby viděli, že to jde.*

V: Proč jste se rozhodla právě tento příspěvek publikovat?

(Fotka v Lánském zámku)

A: *Asi 3 dny předtím jsem zjistila, že vůbec existují prohlídky na Lánském zámku. A to si myslím, že je prostě důležité pro to dítě mu už od malička vštěpovat to, že jsem hrdý Čech a tu národní jakoby hrdost. A úplně náhodou jsem zjistila, že je to prodloužené o 2 dny, byla*

i sobota a neděle, takže jsme hnedka vyrazili do Lánského zámku. A ještě jak bylo takhle nádherně nasněženo, tak to bylo opravdu takové jakože... to jsem byla úplně paf, bylo to super. Nečekala jsem, že se to takhle rychle povede, že jeden den o tom slyším a za dva dny to zrealizuju.

(Fotka ze zoo)

A: *Tam mi přišla taková roztomilá*

(Fotka z lanového parku)

A: *To je zase u nás, my jsme taková hodně sportovně založená rodina, ač jsme s manželem starší. Ale je to zase o tom, že umí nějaké dovednosti, že je šikovná, že zvládá i takové věci. Tam je trošku zase ta hrdost – mé dítě to zvládlo.*

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

A: *Tam si zrovna myslím, že třeba zrovna ta národní hrdost. Že je zapotřebí ukazovat dětem tyto věci už od malička.*

V: Snažíte se to podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

A: *Ne, asi bych řekla, já vždycky udělám soubor fotek, které mi přijdou nejlíp publikovatelné. Asi nejsem až tak zdaleka tady v to... že bych uměla fotit, to asi ne. Spíš jsou to momentky, jak se to povede.*

V: Proč jste nezvolila nějakou barevnou úpravu fotografie, filtry nebo doplňkové emoji apod.?

A: *Jednou za sto let možná jako černobilou fotku použiji. Nebo když měla narozeniny, tak jsem dávala okolo na to hvězdičky a tak. Jinak ale filtry, já nevím no... sebe tam nedávám, takže ty filtry nejsou nějak moc zapotřebí, si myslím... Fotky, na kterých by bylo potřeba něco skrýt filtrem apod., třídím a spíš je tam nedávám. Samozřejmě umím to nějakým způsobem změnit nebo něco. Ale pro mě je důležitý výraz ve tváři dítěte, že jí to baví a všechno. A asi tím dávám najevo že jí to baví, je to super a taková možná motivace pro ty ostatní, že to má smysl je brát na výlet apod.*

V: Proč jste označila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli?

A: *Myslím, že je to důležité, aby tam třeba to místo bylo. Protože třeba se dívám na Facebook a Instagram a dívám se na fotky, které mě zaujmou. Koukám třeba na různé stránky jako Máma na Cestách nebo něco a úplně mě šťve, když tam dávají ty fotky a pod tím je 59 otázek,*

kde to je. A oni vlastně se už ani skoro se nevrátí k tomu příspěvku, až pak někdo si vzpomene, je to je támhle za humny. Podle mě je jakoby lepší tam dát toto, jako inspiraci pro ostatní. I se to pak líp se vyhledává a není to taky jen suchá fotka bez ničeho. Trochu se to tím taky ozvláští.

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení (zachycení momentální situace) nebo až zpětně?

A: *Většinou až večer, když jsme plný dojmů. Nebo když jsme, tady to byl třeba celodenní výlet na kolech, tak potom, když jsme si sedli do restaurace, tak když jsme to projížděli, tak po vzájemné dohodě tam dáváme vždycky ty fotky. A třeba videa tam dáváme z lyžování nebo z toho potápění, to bylo super, ale nedávám to tam hned, ale vždycky až s rozmyslem po určitý době.*

V: Takže zveřejnění s manželem zveřejnění konzultujete?

A: *Ano, s manželem zveřejnění konzultuju.*

V: Jakým způsobem se snažíte prezentovat své dítě?

A: *Já si myslím, že je asi z toho viditelné, že to dítě si užívá ten život, ty akce, co s ní děláme, a že je nějakým způsobem šťastná. Nemám ráda příspěvky typu dneska dítě zlobilo a vyfotit tam, jak dítě brečí, tak to mi přijde, že je spíš takový vlastní sebeselhání. A nechápu, proč to ta maminka dává na sociální sítě, když by to spíš měla řešit s tím dítětem asi jinak a ne se v tu danou chvíli hrabat v tom mobilu.*

V: Takže Vy byste tam takovou fotku brečící dcery nepředala?

A: *Ne, to ne. Rozhodně bych fotku mé brečící dcery nepředala.*

V: Prezentujete své dítě na všech sociálních sítích stejně? Proč a jakým způsobem?

A: *Já bych řekla, že podobně. Většinou na ten Instagram nedávám třeba tři fotky, ale třeba jednu fotku. Na Facebook fotky přidávám častěji.*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

A: *Ne. To nemám žádný koncept.*

V: Všimla jsem si, že zachycujete vždy celou postavu dítěte, včetně obličeje. Proč? Proč je to pro Vás důležité?

A: *Ta řeč těla, bych řekla. Celkově, ne jen výraz ve tváři, ale celé to tělo by tam asi, ne mělo být, ale přijde mi to, že je to asi lepší zrovna při sportu.*

V: Zvažujete, jaký hashtag přidat podle toho, na jaké další příspěvky hashtag odkazuje (a co pod sebou skrývá)?

A: *Netuším, co to je. Asi bych řekla, že to neumím používat.*

V: Jaké druhy fotografií/videí (momenty) přidáváte nejčastěji? Proč?

A: *No, asi jen ty z výletů. Jinak občas, když jsou Vánoce, tak dáme stromeček, protože máme každý rok jiný stromeček, tak tím se pochlubíme. Stromečkem bez dárků.*

V: Jak se změnil způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vaší dcery na sociální síť, v uplynulých 5 letech?

A: *Myslím si, že ne, že jedeme furt jedno a to samé. Těch fotek tam není zase tolik, abychom přidávali třeba ob den. Je to ve stejném stylu se stejnou intenzitou.*

V: Setkala jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. síti?

A: *Ne, to asi ne. To asi o ničem takovém teď nevím.*

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého dítěte? Proč ano/ne?

A: *Ne, to se neptám. Myslím si, že je ještě docela malá, Ale samozřejmě, když vezmu ty mé dospělé děti, tak ty vlastně část života prožily v době, kdy nebyly ty síť, tak to bych si úplně nedovolila tam dát něco, těch se rozhodně ptám.*

V: Plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

A: *Ano, to rozhodně. Potom přece jenom má ten človíček to chápání jiné. A má už ty kamarády většinou v tom věku, kdy už jakoby chápe to zveřejňování. Tak má většinou už i tu svoji stránku, ten svůj profil. Asi pak už je lepší se ptát.*

V: Proč jste na fotografii nezachytila i sebe sama?

To jako, mladá krásná už asi nejsem... Ne, asi jako bych řekla, že celkově máme dost málo fotek. Nebo já bych řekla, že jsem z celé rodiny nejmiň na fotkách, protože většinou fotím. Nebo si tam připadám fakt jako že to není ono.

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

A: *Ne, to ne. Ale možná to, že vedu dceru ke sportu. Zrovna včera, když jsem projížděla ten Facebook, tak bych řekla, že většina fotek je tam, že sportujeme nebo jsme na těch výletech. Takže si myslím, že aniž bych to dělala nějak jako úplně záměrně, není tam ten záměr stoprocentní, tak asi je to o tom, že nějaký náš náboj tam je, že jsme aktivní rodiče.*

V: Jaký je Váš věk?

A: *Je mi 47 let.*

Rozhovor s respondentem B

Respondent B. Sharenting jako forma komunikace. [osobní rozhovor]. Praha, 4. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

B: *Sharenting asi úplně neznám...*

V: Dobře. Tak abych to na začátek vysvětlila, sharenting je současný fenomén na sociálních sítích, v rámci kterého rodiče v nadměrné míře sdílejí v online prostoru informace o svých dětech. A vzniklo to vlastně složeninou slov share a parenting.

V: Kolik dětí máte?

B: Mám dvě, dvojčata.

V: Kolik jim je let?

B: 6 let

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

B: *Jsem jen na Facebooku a Instagramu*

V: Přidáváte na všechny Facebook i na Instagram stejný obsah zachycující Vaše děti, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

B: *Nene, na Facebook ne. Na Facebooku mám víc lidí, kteří mi nejsou úplně blízcí, jsou to jakoby i kolegové z práce, takže tam mám pracovní lidi, pak tam mám lidi okolo psů, ty prostě moje soukromí neznají a já to tam nehodlám mít všechno otevřené, takže na Facebook dávám něco jiného, co mi nepřijde zas až tak jako úplně megasoukrom. A spíš si to dávám na ten Instagram, protože Instagram využívám hlavně pro sebe jako takovou galerii, kam si dávám nejhezčí fotky. Takže to ani není kvůli tomu, že bych sharovala jakoby s někým jiným... Protože třeba na Instagramu mám širokou rodinu, takové ty nejbližší přátele, ale hlavně to mám pro sebe. Když hledám v galerii a nemůžu to najít, tak tady se podívám do Instagramu a tam to mám, že jo. Takové ty moje nejhezčí a nejbližší fotky jsem tam začala dávat. Nejdřív jsem to měla jinak, ale pak se to tak nějak ucelilo, vytrýbilo, že teď to už využívám jenom takhle.*

V: Mají Vaše děti vlastní účet? Proč ano/ne?

B: *Nemají, ani pes to nemá. To je... úplně zbytečné.*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

B: Jsou soukromé.

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

B: *No na Facebooku si to tam někdy měním, kdo to může vidět a kdo ne. Podle toho, co to je za obsah. Když je to víc soukromé, pro jistotu vyhodím ty, co nechci, aby to viděli. Takže fotky dětí sdílím jen pro ty nejbližší.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte? (foto, video, stories)

B: *Přidávala jsem fotky a teď asi víc storička, protože tam je mi sympatické, že to zmizí po těch 24 hodinách a není to tam. Ale zase se mi ta storička ukládají do archivu, takže já je tam zase vidím v té galerii. Ale co začal dělat Instagram teď nově, je, že se mi líbilo si tam dávat ta storička s hudbou, protože mi to dokresluje mood té fotky. Já si vždycky vybírám hudbu podle toho, co cítím z té fotky. Takže ta hudba je pro mě hodně důležitá. A teď se mi líbí, že to Instagram začal dělat i do normálních příspěvků, ne jen do těch storiček, což je novinka.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny?

B: *Pro mě.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

B: *No, vzhledem k tomu, že si tam dávám tu hudbu a z té hudby si tam ještě vykousu ten správný text, tak docela jo, přemýšlím. Ten text písničky mi k té fotce poví ten obsah, který mám v hlavě, ale nechci to tam psát, abych si tu fotku nezničila, takže většinou ten text té písničky mi to řekne za mě. Ale tak to vnímám já a nevím, jak to vnímá okolí, že jo. Vůbec, absolutně, já jsem se na to nikdy neptala. Ale tím, že to dělám pro sebe, tak třeba za rok zjistím jeee tady jsem měla asi takovou náladu, ono to takhle vyznělo, a proto se mi to takhle líbí s hudbou. Takže to, co chci komunikovat, je většinou v textu té použité písničky. Nebo i to, že i tu písničku mám ráda, tak se mi to k tomu hodí a podtrhne to opravdu i mood té fotky, toho záběru.*

V: Proč jste se rozhodla právě tento příspěvek publikovat?

(Fotografie kluků zezadu, drží se za ruku)

B: *To je focený tady na Petřském náměstí, to jsme šli z parku a oni začali chodit takhle, že se*

vodili za ručičku. A šli jsme se S., takže jsme to zrovna fotili dohromady, já na svůj telefon, on na svůj telefon. A takhle to krásně vzniklo, protože já si ráda dělám fotky, protože jsou hezký stíny, pěkně se s tím hraje, prostě se mi to líbilo, jak šli spolu. Šli sami a šli za ručičku. Hráli si na dospělé chlapy.

(Fotografie u moře)

B: *Tohle je jejich první moře. Fakt jsem tady zachycovala tu jejich dobrou náladu, to, jak z toho byli nadšení, takový to nadšení no.*

(Portrétní fotografie)

B: *Tohle jsou fotky z francouzského představení, kde hráli Francouze. Mně se to strašně líbilo, jak byli vlastně úplně jiní. A ještě k některým fotkám dávám filtry. Tady sem jsem dávala nějaký filmový filtr a přesně to tak bylo, že jo. Oni vlastně hráli nějaké Francouze, bylo to sice divadelní představení, ale podtrhlo to tu dobu a tu náladu toho starého filmu. Takže k tomu se výborně hodil tenhle filtr.*

V: Takže proč vlastně volíte tu barevnou úpravu fotografie?

B: *Protože některé filtry dokážou z fotky vytáhnout to, co tam není hned na první pohled úplně vidět. Takže vytáhnou barevnost očí, nebo vytáhnou barevnost detailů, které tam normálně nejsou, když tam není ten filtr. Ten filtr to vytáhne opravdu hodně. Udělá to strašně moc na té fotce.*

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

B: *Že vidím ty fotky. Vidím, kdy to bylo, je tam i datum, kdy jsem to nahrávala, takže mi to i řekne, co to bylo za dobu.*

V: Všimla jsem si, že k fotografiím nepřidáváte popisky ani hashtagy. Proč?

B: *K fotkám vůbec nepřidávám popisky. Protože když je ten profil soukromý, tak ty hashtagy jsou úplně k ničemu. Pokud by to byl otevřený účet, budu přidávat hashtagy a bude se to načítat všude možně a uvidí to miliony lidí, no tak to nechci samozřejmě. Tak to je jeden důvod proč to nedělám. A druhý důvod, nemám zapotřebí to nějak okecávat, protože jsem to tam dala já, že jo, a když je to vlastně galerie pro mě, tak to tam nepotřebuji mít.*

V: Proč jste na fotografii nepoužila emoji a doplňkové popisky umístěné přímo ve fotografii?

B: *To si dávám jenom do storiček. Protože do příspěvku to nejde, i když teď to už možná jde, když se to nějak udělá. Ale mně se to tam stejně nějak úplně nelíbí. Mám ráda čistý fotky.*

V: A proč jste neoznačila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli?

B: *Konkrétní místa neoznačuji, protože je to veřejné a já nechci, aby někdo věděl, kde jsem kdy byla. Zejména u fotek mých dětí. Když jsem tam sama a fotím si psa nebo něco takového, tak to tam dám, ale stejně to moc vidět není, když je ten účet uzavřený, tak se to moc nepropíše. Ale zase někdy mi to pomůže si vzpomenout, kde jsem byla. Takže k vlastním fotkám to docela dávám, k fotkám s kluky úplně ne. Když už to tam mám, tak to mám spíš ze zahraničí, abych si trochu připomněla, kde to bylo. Místa tam také nedávám z důvodu bezpečnosti, pokud jsou to například opakovaná místa, kam chodíme a podobně, z toho důvodu mám i soukromé účty.*

V: Snažíte se to, co je pro Vás na fotografii nejdůležitější, podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

B: *Většina fotek jsou momentky, ale i u těch momentek se snažím vychytat kompozici, abych zachytila ten moment.*

V: Podle čeho jste se rozhodla, že konkrétní příspěvek zveřejníte?

B: *Fotky zveřejňuji, protože se mi líbí a když udělám třeba 10 fotek, vyberu si z deseti třeba jednu hezkou, na tu dám filtr, dodám tomu tím správný mood a pak si to tam dám, abych to tam měla uložené. V té galerii. Protože když to mám v normální galerii, kde mám 40 000 fotek, tak už to v životě nenajdu.*

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení (zachycení momentální situace) nebo až zpětně?

B: *Až zpětně*

V: Jakým způsobem se snažíte prezentovat své dítě?

B: *Nemám žádnou ucelenou představu, jak prezentuji své děti. Je mi to jedno. Tím že se to snažím zachytit v tom momentu, tak kolikrát mám i fotky, kde se vztekají a podobně. A to si myslím, že tam taky jednu mám takovou. Mám no, mám to tam.*

V: Takže Vám nevadí sdílet fotografie, na které je Vaše dítě uplakané apod.?

B: *Ne, nevadí mi přidat takovou fotku, protože to je pro mě a budu ráda, když mu to jednou budu moct ukázat, jak byl nafouknutý, třeba že jo. A tím že to nikdo nevidím a vidím to já a fakt těch pár mých blízkých přátel, tak mi to nevadí. Takže se je snažím zachytit autenticky, tak jak to doopravdy je.*

Jinak na Facebooku jsou spíš jen fotky, když byli kluci malí, úplně malinkatý. Tak jsem si říkala, kdyby náhodou se někdy někdo do toho dostal, tak u malých dětí to pak už jako není taková tragédie, jako když bych je tam vystavovala teď v tomhle věku, kdy už mi to přijde takové nebezpečné. Miminka vypadají všechny dost podobně, takže mi nevadí je tam sdílet.

V: Prezентujete své dítě na všech sociálních sítích stejně? Proč a jakým způsobem?

B: *Spíš už jen na Instagramu. Na Facebooku už tolik nepřidávám a maximálně třeba fotku, kde jsou zezadu, jsou tam filtry apod. Na Instagram G si dovolím „odhalit“ víc, protože je to pro mě, rodinu a jen nejužší okruh přátel.*

V: Je pro Vás důležité zachytit na fotografii celou postavu, včetně obličeje?

B: *Já je hodně fotím zezadu. Jednak se mi to líbí a pak mi to nevadí ani dát na ten Facebook, když jsou zezadu. Jde o ochranu jejich soukromí.*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

B: *Ne, to ne.*

V: Jaké druhy fotografií/videí (momenty) přidáváte nejčastěji? Proč?

B: *Momentky. Momentální nálada a momentální situace i to místo.*

V: A co byste naopak nikdy nezveřejnila? Proč?

B: *Nedala bych tam nahaté dítě. A to ani zezadu asi (smích). Nedávala bych tam ani fotky z vany, rozhodně. Mám jejich fotku z bazénku, když byli úplně malinkatý, jak se tam rochnili. To si taky myslím, že nikoho jako nepohorší. A hlavně to je jenom moje a mám to tady, nemám to nikde jinde.*

V: Jak se změnil způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vašich dětí na sociální sítě, v uplynulých 6 letech?

B: *Ne, intenzita se jakoby nezměnila. To spíš jakoby vážne ve mně, že nemám úplně čas to tam pokaždý dávat a nemám pokaždý náladu a dávám si to tam zpětně. Vždycky jsem to tam házela tak, jak mě to napadlo. Ale poslední dobou si říkám, že bych si to tam chtěla dávat trošku jako s nějakým systémem, řádem, takže jsem začala roční období, jaro, léto, podzim, zima. Jinak typ fotek přidávám stále stejný, tam není změna.*

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého dítěte? Proč ano/ne?

B: *Co se týče P. (otec dětí), tak jsem mu říkala, ať to nesdílí, protože to přidával na Facebook. Tam dal třeba fotku z bazénu, kde byli kluci nahatí, i když to tam ve vodě nebylo vidět. Ale stejně jsem mu říkala, ať to tam nedává, protože neznám jeho přátele na Facebooku (teď už si teda Facebook zrušil). Ale říkala jsem mu, že nechci, aby to tam dával. To samý i na Instagram, aby je tam moc nedával. Jemu to je ale jedno, on nad tím vůbec nepřemýšlí. Je to spíš moje iniciativa.*

Co se týče kluků, tak L. měl takové období, a ještě trochu má, kdy říká „nefoť mě, já nechci, abys mě fotila“. A když ho fotím schválně, tak se u toho děsně vztekám a jemu se to líbí, že jo. Jednou jsme byli v divadle v Lucerně, byli jsme na koncertu, a L. vyfotil fotograf. On si toho všimnul a říkal: „tamten pán mě fotil“, a nebylo mu to příjemné, co jsem si všimla. A pak jsme koukali na Facebook, ta fotka tam byla a on na to říkal „Okamžitě mu zavolej, ať to vymaže, já to tam nechci mít“. A hrozně se vztekal. Neptám se.

V: Plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

B: *Já se kluků neptám, jestli ty fotky můžu zveřejnit. Až budou ale větší, tak se asi ptát budu. Nebo jim to alespoň řeknu, že je tam dávám. Říkám jim ale, že třeba některé fotky nikdo nevidí, tak jim to je potom jedno a nevadí jim to.*

V: Proč jste na fotografii nezachytila i sebe sama?

B: *Nerada se fotím a nesnáším selfička, jiná možnost, jak to vyfotit, moc není.*

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

B: *Ne, vůbec. Nesnažím se nijak prezentovat sama sebe, nemám to ráda.*

V: A na závěr mám poslední otázku, prosím, jaký je Váš věk?

B: *39 let*

Rozhovor s respondentem C

Respondent C. Sharenting jako forma komunikace. [online]. Online. Praha, 7. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

C: *Ano, znám tento pojem. A znamená to, když rodiče sdílejí obrázky svých dětí na sociálních sítích.*

V: Kolik dětí máte?

C: Mám dvě děti.

V: A kolik jim je let?

C: Jsou jim 3 a 2 roky

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

C: *Mám Facebook a Instagram, ale sdílím jenom na Instagram. Protože Facebook je pro staré.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

C: *Nemám propojené účty. Na Facebook nesdílím fotky vůbec, pouze na Instagram.*

V: Má Vaše dítě vlastní účet? Proč ano/ne?

C: *Nemá. Protože je to blbost vytvořit dítěti účet. Účet má mít stejně až od patnácti, ne?*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

C: *Jsou veřejné.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

C: *Fotky. Fotky preferuji, protože tam zůstanou, storíčka zmizí.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

C: *Pro mé přátele.*

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

C: *Ne, nenastavuju, vždycky jsou příspěvky veřejné pro všechny.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

C: *Nefotím fotky s tím, že je budu sdílet, ale zpětně vyberu fotku z toho, co jsem fotila. Nějaká, která se mi líbí, tak jí zpětně sdílím. A nepřemýšlím dopředu nad tím, jestli lidi budou závistiví nebo je to pobaví, prostě to tam sdílím, protože tam chci tuhle fotku sdílet. Protože se mi líbí a chci jí sdílet a nekladu příliš velký důraz na to, jestli v důsledku bude někoho pobuřovat. No, pobuřovat ne, ale jestli někdo bude závistivý, i když ne... Jakože být závistivý z dětí, to asi člověk nebude, to bych tam musela dávat nějaký nový auto nebo barák. A ne dítě na hřišti...*

V: Proč jste se rozhodla právě tento příspěvek publikovat?

(Fotografie dítě jako modelka)

C: *Protože se mi líbilo, že vypadá jako modelka, jako malá dospělá.*

(Fotografie s korunou)

C: *Protože jsem měla radost, že vyrobili ve školce korunu, že má nějakou masku, kterou si vyrobila sama. A že to byl jeden z prvních výrobků ve školce*

(Fotografie z procházky)

C: *Protože tam začíná jaro. A mám ráda, když začíná jaro. A to byl vlastně skoro první den, kdy bylo vidět, že začíná jaro, asi tak před 14 dny. Protože ta fotka zachycuje náladu z jara.*

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

(Fotografie dítě jako modelka)

C: *Na téhle fotce je pro mě nejdůležitější, že se z ní stala malá dospělá. Nebo tak vypadá na té fotce. Aniž bych to chtěla tak vypadá jako modelka, do nějakého dětského Vogue. Že se mi ji povedlo oblíknout a vypadá to hezky a že si nasadila sluneční brýle a nechala se vyfotit, aniž by to bylo rozmazané. A že to oblečení se k tomu hodí, že jsem uspěla v tomhle.*

(Fotografie s korunou)

C: *Ta koruna. A že má radost, že si vyrobila korunu.*

(Fotografie z procházky)

C: *Že má radost, a že je to vidět. A že začíná jaro. A že máme spolu radost, že začíná jaro. A že tam svítí slunce.*

V: Snažíte se to podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

C: *Ne, snažím se, aby se mi povedlo, že se dívá, že to není rozmazané. A kompozici – jsem ráda, když je uprostřed té fotky a není to rozmazané. Snažím se fotit dobře, že jo, ale nějak příliš to neřeším. Jsou to spíš takové momentky. Ale nijak nejsou koncipované dopředu, vymyšlené, to rozhodně ne.*

V: Na všech fotografiích je zachycená na úrovni jejich očí – má tento úhel pohledu o něčem vypovídat?

C: *Ne, to ne. Protože když jí vyfotím z výšky, tak bude mít velkou hlavu a nebude pořádně vidět. Takže aby byla pořádně vidět, tak jí musí vyfotit z výšky jejich očí. Protože když vyfotím dítě z výšky, tak mu jsou vidět akorát tak vlasy.*

V: Takže je to spíš jen o tom, aby byla na fotce dobře vidět, než že by to mělo například reprezentovat Váš postoj k výchově, že ji berete jako rovnocenného člena společnosti?

C: *To jí beru jako rovnocenného člena, ale ne že bych podle toho fotila.*

V: Proč jste zvolila tuto barevnou úpravu fotografie/filtr?

C: *Tak to je portrét. Protože na těch prvních dvou jsem ještě tuhle funkci na foťáku neměla. A taky, protože jsem chtěla L. vyfotit hezký portrét. Záměr byl vyfotit portrétní fotku.*

V: Proč jste na fotografii nepoužila emoji, doplňkové popisky umístěné ve fotografii?

C: *Protože když je to fotka, tak nemám ráda tam zasahovat s nějakými emoji a nápisy. Jako ano, když je to třeba přáníčko k narozeninám. Ale ne takhle v běžném životě, protože je to běžný život. A nemám moc ráda barevné úpravy fotek, pokud je to příliš nápadné. Tyhle jsem neupravovala, to je tak, jak jsem to vyfotila. Protože mi přijde, že je to dostatečně barevné a nepotřebuje to další úpravou. Jde mi o autenticitu fotek a toho všedního života a takovou obyčejnost.*

V: Proč jste k fotografiím přidala popisek?

C: *Protože něco málo k tomu chci říct, abych přiblížila pozadí té fotky, okolnosti, nebo proč jsem to tam sdílela. Popisek doplňuje fotku, u všech tří fotek.*

V: Proč jste neoznačila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli?

C: *Protože nechci udávat, kde se přímo nacházím. Není to kvůli bezpečnosti (dítěte), ale protože mi to přijde jako až moc, příliš intimní říkat, kde jsem.*

V: Máte snahu popiskem v příspěvku apod. nějak vylepšovat nebo jiným způsobem zkreslovat situaci, která je na fotografii zachycená?

C: *Ne. Je to jenom popis reality a obyčejnosti a takových všedních radostí z obyčejných věcí, malých drobností.*

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení (zachycení momentální situace) nebo až zpětně?

C: *Ne úplně v momentě pořízení, ale řekněme ten den. Protože, když udělám tu fotku a mám z ní jako radost, že se mi povedla, že zachycuje něco, co se mi líbí, tak to, že mám radost, že se mi povedlo něco zachytit nebo že jsem zažila něco hezkého, tak chci sdílet, dokud to je ještě ve mě žhavý. A proto to sdílím třeba ten den, večer, když mám čas, protože přes den na to není čas, tak až spíš večer. Když uložím děti a je čas něco sdílet, vzít do ruky mobil.*

V: Konzultujete zveřejnění příspěvků se svým partnerem?

C: *Ne, protože jsme se dohodli, že všeobecně vzato můžu. A na těch fotkách není nic špatného, co bych neměla sdílet – není tam nahatá, takže můžu a nemusím se ptát.*

V: Jakým způsobem se snažíte prezentovat své dítě?

C: *Jako veselé dítě. Jako šťastné dítě, ne veselé, ale šťastné. I když na té první fotce nevypadá moc šťastně. Možná ale žádnou snahu nemám, jenom prostě zachytím nějaký okamžik. Ne, že bych měla nějaký koncept, kterého se držím, že chci něco ukazovat, ale prostě něco vyfotím, líbí se mi to, něco to vypovídá o tom, co jsem třeba zažila, nebo co se mi líbí, a tak to sdílím. Aby vypadala šťastně. Nebudu prezentovat nešťastné dítě. Pozitivita... A třeba na téhle fotce s korunkou bylo fakt záměrem ukázat jen to, že si vyrobila korunu. Asi to má ukazovat to, že už si okáže vyrobit korunu, že si už vyrobila první masku, že už to zvládne.*

V: Prezentujete své dítě na všech sociálních sítích stejně? Proč a jakým způsobem?

C: *Fotky dávám jen na Instagram, na Facebook ne. Já všeobecně na Facebooku nic neprezentuju, nesdílím, takže jenom na Instagramu. Na Facebooku nejsem aktivní, co se týče příspěvků.*

V: Zachycujete vždy celou postavu dítěte, včetně obličeje, nebo někdy třeba jen ruku dítěte? Proč je to pro Vás důležité?

C: *Asi kvůli oblečení a všem barvám. Protože když vyfotím jen ruku, tak sice to může být hezké, ale nic tam moc není vidět na té fotce. Protože se mi líbí, jakýé má oblečení. A protože mám ráda, když je hodně vidět, jako všeobecně, když je vidět hodně hezkého. Takže když má prostě hezkou bundu, tak by mi bylo líto vyfotit jenom hlavu, že by tam nebyl vidět vzorek té bundy. Prostě jsem zaměřená na vzorečky látek...*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

C: *Ne, to nemám žádný takový koncept. Ne, já to prostě sdílím fakt jenom s tím, že jsem měla v ten okamžik radost, že se něco povedlo nebo bylo něco hezké, ale nemám za tím nějaký vyšší cíle jako prezentovat jí nějak, vytvářet nějakou estetickou stopu.*

V: Zvažujete, jaký hashtag přidat podle toho, na jaké další příspěvky hashtag odkazuje (a co pod sebou skrývá)?

C: *Přidávám to jen podle sebe. Každý si pod tím může představit co chce, takže já si pod tím představuju to, co tam dávám. A co si o tom myslí ostatní tak to je mi jedno, pro mě je to tohle. Je to důležitý pro mě, co hashtag znamená.*

V: Jaké druhy fotografií/videí (momenty) přidáváte nejčastěji? Proč?

C: *Momentky. Protože na nějaký větší aranžování dětí na focení fakt nemám. Jsem ráda, že zvládnou vyfotit fotku, která není rozmazaná.*

V: A co byste naopak nikdy nezveřejnila? Proč?

C: *Fotku, kde je nahatá, nebo třeba jen do půl těla, tam kde není oblečená. Ani fotku, jak brečí nebo jak se vzteká bych tam nedala. Protože je to moment, kdy je v nepohodě, a tak mi nepříjde správné sdílet nějaké momenty, kde ona není v pohodě. Mě by se taky nelíbilo, kdyby mě někdo fotil v momentě, kdy brečím. A natož pak sdílet na sociálních sítích.*

V: Jak se změnil způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vašeho dítěte na sociální sítě, v uplynulých 3 letech?

C: *Dřív jsem sdílela míň často, teď sdílím častěji. Sdílím stále stejné typy fotek – nějaké okamžiky štěstí.*

V: Setkala jste se s něčím/někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. sítí?

C: *Vím, že třeba lidi zakrývají na fotkách obličej. Tak tak daleko ještě nejsem, ale možná to začnu zvažovat do budoucna. Protože vím, že to přece jenom není úplně správné sdílet. A protože taky bude čím dál tím větší a bude mít svůj názor.*

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého dítěte? Proč ano/ne?

C: *Ne, neptám se. Protože podle mě... I když to by asi pochopila, když se jí to vysvětlí. Ale to, co je sociální síť a tak, to stejně ještě nemůže pochopit úplně v celé své problematice. Není natolik vyspělá, aby zvládla se tak moc zamyslet nad sdílením fotky. Takže stejně její odpověď by neměla tu hloubku, protože to ještě nedokáže pochopit, i když jí to může člověk vysvětlit, tak problematiku nemůže pochopit a odpovědět podle toho opravdu.*

V: Plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

C: *Ano, v budoucnu, až bude větší, tak ano. Ale spíš už nebudu tak moc sdílet, protože už bude čím dál tím víc člověkem sám za sebe. Takže sdílet jí, na to budu mít asi čím dál tím menší právo nebo nárok.*

V: Proč jste na fotografii nezachytila i sebe sama?

C: *Protože prostě selfie většinou není úplně super dobrá kvalita a nechci sdílet svůj obličej. Kvalita té selfie není nic moc, takže nemám chuť sdílet takovou fotku, která není nic moc.*

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

C: *Ne, ale myslím, že co je vidět z těch fotek, je, že L. nosí hezké oblečení, takže to ukazuje, že mám vkus. Nebo, že já mám ráda vzorečky. Jako že to, jak se oblíká, tím ukazuju trochu svojí osobnosti, protože tam je hodně vzorečků, barev a tak, a to já mám ráda.*

V: Co se snažíte o sobě těmito příspěvky říct?

C: *Že si užíváme takovéto okamžiky. A že se máme spolu hezky. A že má hezké oblečení. Jinak se ale nesnažím tím nic konkrétního říct. Ale asi je vidět, že se má L. dobře, že není zanedbávané dítě, že je o ní dobře postaráno. Že jí nic nechybí, tudíž by měla být šťastné dítě.*

V: Jaký je Váš věk?

C: 29 let

Rozhovor s respondentem D

Respondent D. Sharenting jako forma komunikace. [osobní rozhovor]. Buštěhrad, 19. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

D: *Ne, tak to neznám.*

V: Sharenting je pojem, který označuje to, když rodiče v nadměrném množství sdílejí v online prostředí informace o svých dětech, například prostřednictvím fotek nebo videí.

V: Kolik dětí máte?

D: *Mám dva syny, jednomu je půl roku a druhému 4,5 roku.*

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní? (tzn. aktivně přidáváte příspěvky)

D: *Mám už asi 10 let Facebook a poslední 3 roky, možná 2 roky i Instagram. Já nejsem jako moc aktivní, nebo nebyla jsem. Spíš jsem věnovala čas přírodě, venku, výletům apod. Ale potom se mi stalo, že jsem třeba přišla v telefonu o všechny fotky, a tak jsem začala používat právě ten Facebook, který už jsem v té době měla, jako takové úložiště těch svých hezkých vzpomínek. Kde vlastně to s kamarádkami sdílíme všechny.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

D: *Ano, v poslední době ano, protože mám některé kamarádky, které jsou spíš na Instagramu, tudíž tam si spíš dáváme o sobě vědět, jak děti rostou, protože jak jsme vlastně vytiženější s těmi dětmi, třeba se nevidíme tak často, jak bychom chtěly, tak vlastně o sobě víme a můžeme si k tomu napsat nějaký hezký vzkaz nebo potěšení. Nebo když třeba přidá někdo fotku, že jsou třeba zrovna v nemocnici, tak člověk hned ví, že je má podpořit, že jo, prostě psychicky, nebo dát nějakou radu. Takže je to taková jako vlastně zeď, na kterou si můžeme přidávat ty rady nebo si nějak komunikovat. Nevnímám to teda moc jako nebezpečně, jako někteří lidi, protože vlastně já to vidím spíš pozitivně.*

V: V čem vidíte tedy to nebezpečí?

D: *No obecně, že přidám vlastně fotky ze svého života do toho prostoru, kde je spousta lidí a může to vidět třeba i někdo, kdo by to mohl zneužít, tak já to vlastně nevnímám jako takový*

nebezpečí. Protože pořád jakoby já jsem ten ochránce té rodiny, těch dětí. A jelikož tu rodinu chráním pořád, tak vlastně mi nepřijde, že by mi do toho mohl někdo hodit vidle, když to tak řeknu.

V: Má Vaše dítě vlastní účet? Proč ano/ne?

D: *To rozhodně ne. No já je vlastně k technologickým věcem moc nevedu, protože spíš mi přijde důležité, aby trávili čas pohybem, pobytem venku, tudíž jsem i proti televizi, počítači, telefonu, strčit jim to do ruky a zabavit je. Bohužel u toho staršího je to už těžší, protože třeba babičky to se mnou nesdílejí a když dítě zlobí, tak ho zabaví tím, že mu zapnou pohádku. To postupně vedlo k telefonu, kdy mu prostě zapnuly hru. A už se proti tomu mnohem hůř bojuje, když to tomu dítěti někdo ukáže a půjčí. Takže se je od toho snažím držet dál aspoň já, ale je mi jasné, že to moc dlouho nepůjde. Ve škole to asi už moc neohlídám.*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

D: *To si vlastně nejsem jistá, ale myslím že veřejné. Ano, veřejné.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

D: *No, přidávám už strašně dlouho jenom fotky z výletů, nebo z hezkých chviliek, těch, který si chci uchovat. Ale začala se mi líbit taková ta videa, jak se tomu říká, reels? Ale jelikož nejsem moc technický typ, tak s tím mám trošku potíže, ale snažím se občas vyzkoušet takové krátké video, přidám si k tomu hudbu, to mě docela baví a mám to jako takovou živější vzpomínku.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

D: *Vesměs třeba babičku už jsme zasvětili do Facebooku, takže ta tam sleduje, kde co děláme zrovna. S kamarádkami si tam hodně ukazujeme takhle děti, a tak jako se hecujeme, že jo. Asi to je všechno vlastně, vlastně pro ten nejbližší okruh.*

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

D: *To ne. Zase takhle moc jsem do toho nekoukala.*

V: Používáte např. i Messenger nebo WhatsApp pro sdílení fotografií a videí s těmi nejbližšími? Liší se nějak tyto fotky od fotek, které sdílíte na Facebooku nebo je to podobný obsah?

D: *Ano, vesměs jsou to ty samé fotky, kdy třeba je chceme pozdravit z výletu, tak jim pošleme prostě obrázek, že jsme támhle někde u vody, oni napíšíou „jé to je super, krásný, já ted' sedím v práci, to se teda máte“ a takhle.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

D: *No vlastně nad tím moc nepřemýšlím, spíš tak jako jednáám no. Vlastně nevím no...*

Spíš je to vyloženě jenom hezká vzpomínka, nechci tím světu nic oznámit, ani k tomu nepíšu žádné proslovy, prostě je to taková pro mě upomínka.

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení (zachycení momentální situace) nebo až zpětně?

D: *Většinou když mám čas. Protože v ten moment musím hlídat, aby mi moje šílený dítě nevběhlo pod autobus, nebo aby ho někde nepokousal pes a jsem nonstop ve střehu.*

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého partnera? Proč ano/ne?

D: *To ne, já jsem spíš takový jako... že vlastně rozhoduju jenom sama ve všem.*

V: Proč jste se rozhodla právě tento příspěvek publikovat?

(Fotografie v kostýmu)

D: *Zrovna tahle fotka je roztomilá, tam vlastně má malý svůj oblíbený kostým Spidermana, a to je asi hrdina všech malých dětí, takže mi to přijde takový rozkošný a je tam taková čistá radost. To jsem zrovna byla těhotná s T., takže já tam úplně zářím, těším se na to miminko. Že jsme takhle spolu a je to hrozně hezký.*

(Fotografie na výletě)

Jo, to jsme na výletě, jenom teda v Lidicích, protože to už jsem měla celkem velký břicho, to jsem byla v osmém měsíci a byli to takový naše poslední chvílky, kdy jsme byli vlastně jen my dva, než nám vstoupil do života další človíček. Takže jsem se to snažila synovi dost vynahradiť tím časem stráveným spolu. To jsem taky musela zaznamenat, protože to bylo takový zlomový období. Pak se narodí to miminko a člověk už se nezastaví, trošku to druhý dítě opomíjí nechtěně, takže to byla ta poslední chvílka.

(Fotografie s adventním věncem)

Tu mám vlastně nejradši, protože tam je vidět, jak jsou ty děti hrozně šikovné. Jak prostě je můžeš naučit úplně všechno, co umíš, a oni jsou tak chytré, že to zvládnou si v té hlavičce

uložit. A třeba S. tady se mnou teda vyrábí ty věnce, což je trošku nebezpečné, protože tam nandává bodce, ale to ho paradoxně nejvíc zajímalo. Horké lepidlo jsem mu půjčit nemohla, větvičky ho píchaly, ale ty bodce ho prostě zaujaly, takže jsem ho nechala si tvořit a bavit se. A jinak umí i spoustu jiných věcí, my jsme ho naučili i vrtat s vrtačkou už ve dvou letech. A je to fakt o tom k tomu ty děti pustit a samozřejmě hlídat, bát se tak nějak jako málo, aby ty děti měli možnost se ke všemu už dostat. Ono je totiž čím dál tím víc kluků, co tak jako znám kamarády ze svého okolí, který maminky třeba odstrkují od všeho a oni jsou potom úplně marný do toho života. Že opravdu třeba ty ženský si musejí udělat spoustu věcí samy. Já si třeba vrtám police, protože zatím každý kluk které ho jsem v životě potkala byl úplně levej.. A to bych nerada, že jo, takže ho podporuju už takhle odmala.

V: Když se vrátíme k té fotografii z výletu, Proč jste na fotografii použila emoji, doplňkové stickers?

D: *To mi přišlo strašně hezký, protože jak máme rádi přírodu, vůbec cestování a všechno. Tak nás to tak jako hezky vystihuje, že držíme s tou planetou, že se i snažíme žít tak jako hezky. Vedu k tomu i děti, aby třeba, když vidí třeba někde odpadky, tak si vysvětlujeme, že takhle se to prostě nedělá, jak se vlastně správně chovat i třeba v přírodě apod. Tak vlastně mi to přišlo k nám blízky, ta samolepka planety.*

V: Takže snažíte se skrze tyto fotografie společnost třeba trochu nějakým způsobem edukovat, vzdělávat, že děti zvládnou vše, co se jim ukáže?

Možná, že aniž bych chtěla, tak trošku jo (snaha edukovat společnost, ukázat, že děti to také zvládnou). Protože třeba moje kamarádky se často o děti hodně bojí, bojí se je zapojit, že jsou na všechno malé, a pak když si prohlídnou fotku, kde někdy něco děláme, tak si řeknou: „aha, no jo, vždyť to bych taky mohla, třeba!“ Tak je to i taková inspirace, taky trochu. A taky ohledně výletů je to taková inspirace, kam jet. Proto to taky občas takhle přidám.

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

(Fotografie v kostýmu)

D: *Tak nejdůležitější tam jsou pro mě ty děti, to je jasné, Ta dětský radost, takový to nadšení. To, že jsme tam spolu že jsme zrovna zažili něco hezkého.*

(Fotografie na výletě)

D: *Tam vlastně je ten důležitý okamžik, jak jsme prostě spolu, takže to si tam uchovávám, když si to prohlížím.*

(Fotografie s adventním věncem)

D: *Tam je úžasný úplně všechno.*

V: Snažíte se to podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

D: *No vlastně ani moc ne, já nejsem zase tak dobrý fotograf, a že bych sis s tím tolik vyhrála. Většinou je to rychlofotka a jistím to dítě, aby nespadlo, nebo rychlofotka a chytnu ho, aby se zase někde něco nestalo. To jsou takový hodně rychlý akce, takže nemám moc šanci ty děti nastavit tak, jak bych potřebovala, aby ta fotka byla fakt báječná. To se prostě nikdy nestane.*

Někdy jsou to náhody, že opravdu to dítě vydrží ty 2 vteřiny v klidu, ale většinou se o prostě nestane. Většinou řeknu S. pojd', uděláme si hezkou fotku, ale on v ten moment udělá radši salto, začne mávat před obličejem rukou, aby to bylo zábavnější. A to máme o tady (fotka se Spidermanem), to jsem řekla S., pojd', uděláme si hezkou fotku, tobě to sluší a S. prostě mával rukama, nohama, dělat všechno možný.

V: Všimla jsem si, že fotografie nejsou nijak barevně upravené ani na nich není žádný filtr. Proč?

D: *Mně to možná přijde stejně vtipný jako popisovat dlouhými slohy ty svoje fotky, protože ono je to prostě hezký tak jak to je, a když to předělám, tak už to nejsme my. Že vlastně už to pak vypadá pod tím filtrem jako někdo úplně jiný. Sice je to možná hezčí, ale nejsme to my.*

V: A proč jste nepoužila třeba nějaký hashtag?

D: *Vlastně vím, že to všichni používají, že jim to přijde super. Ale já vlastně tohle moc neprožívám, dělám si to po svém. Ono to asi frčí. Nevím, moc tomu nerozumím, ale mě se to nijak vlastně nedotklo. Já nejsem vlastně zas tak moderní v tomhle směru, abych dělala všechno, co dělají lidi okolo, mě to přijde prostě zvláštní.*

V: A proč jste k příspěvkům nepřidala popisek?

D: *No mně to přijde trošku hloupé, protože většinou ta fotka jako ukazuje to, co tam zrovna je. Takže když třeba na téhle fotce vidíme, jak mi dvou nebo tříletý S. pomáhá vyrábět věnce, abychom měli na dárky na Vánoce, tak je tam vidět, že je šikovný a nevím, co k tomu dodat.*

V: Proč jste neoznačila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli?

D: Já ho fakt používám jenom jako takový hodit si tam tu vzpomínku a jít dál. A netrávit nad tím víc času, než musím, protože ty děti zaměstnají člověka celkem dost. A když se mě někdo zeptá, tak já mu klidně řeknu, kde jsme byli, ale vesměs mi na to ten čas už nezbyde.

V: Jakým způsobem se snažíte prezentovat své dítě?

Já jsem si všimla, že spousta maminek, když si vyfotí dítě tak musí mít značkový oblečení, musí to být super úhel u něčeho fakt super pěkného. A mě to přijde úplně zbytečné, protože ty děti jsou úplně skvělé, ať mají na sobě třeba pytel nebo cokoliv, ať prostě jsou zrovna doma na gauči nebo na dvorečku. Tak se tam snažím zachytit spíš to, jak jsou úžasné, že jsou takové roztomilé, dětské, hravé. Ty děti jsou takové správně divoké, to je na těch fotkách takový nejhezčí.

V: Zachycujete vždy celou postavu dítěte, včetně obličeje? Proč na vybraných příspěvcích (ne)zachycujete obličej dítěte, jen část těla?

D: Ten obličej je docela podstatný, na zbytek mi kolikrát nevyzbyde ruka, protože i když mám ruce dlouhý a chtěla bych nás vyfotit celý, tak se pořád jen já a moje ruka. Tak musím zachytit jen to, co zvládnou, takže většinou je to právě obličej až po ramena a zase nemám ráda takový ty fotky z úhlu ze shora, sice člověku nejsou vidět 3 brady, ale už tam vypadám trochu jako mimozemšťan a ne normálně. Prostě co zvládnou vyfotit sama, protože většinou nás nikdo jiný nefotí.

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

D: Ne, to ani ne. Jako myslím, že mám někde i fotky řvoucího S., je to taky prostě realita Mít dítě je fakt jako náročné a to dítě střídá neustále nálady, takže je to prostě taková jeho součást. Tak se snažím myslím přidávat všechny ty jeho chvíle, za žádný se nestydím.

V: Takže přidáváte například i fotografie, kde brečí, nebo je nějak v nepohodě? Nebo je naopak něco, co byste nikdy nezveřejnila? Proč?

D: Ale jo, myslím, že jo. A právě zrovna proto, aby ty maminky viděly, že v tom nejsou samy. Protože když má někdo malého kluka, tak je to většinou takový jako pekličko a ty maminky jsou z toho nešťastný. A já jsem taky byla. A pak právě pomůže, když ti někdo ukáže nebo řekne, že to mají úplně stejně, že v tom nejsi sama a že j to prostě normální a nic s tím neuděláš.

V: Jak se změnil způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vašich dětí na sociální sítě, v uplynulých 4,5 letech?

D: *No, vlastně, než jsem měla S., tak jsem si přidávala spíš fotky, kde jsem si ze sebe dělala srandu, upravený fotky třeba. Zabývala jsem se spíš takovýma povrchními věcmi. A po narození syna jsem se úplně přestala starat o sebe, zabývala jsem se dítětem, výlety apod. Takže se to určitě změnilo, to je jasné. Myslím, že intenzita je furt stejná, furt si ho tam jako uchovávám.*

V: Setkala jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. sítí?

D: *Vlastně jo. My jsme byli totiž loni na jaře u moře a já jsem byla tak nadšená, plná zážitků a chtěla jsem si hrozně přidat na ten Facebook, jak tam dítě řádí u moře, až mi vůbec nedošlo, že tam běhá nahatý. Takže já si to tam tak vesele přidávám, Facebook mi to samozřejmě okamžitě zablokoval za dětskou pornografii, že jo. A mě to vůbec nenapadlo, tak si říkám jéžišmarja, tak jsem to rychle odstranila a musela jsem dávat pozor. Ale jinak se snažím spíš přidávat obsah, který snad není tak nebezpečný, že jsem si prostě v tu chvíli jen neuvědomila, že tam dítě řádí nahatý, tak to jsem trochu přehnala. Tak to jsem prostě nezvládla no, v tu chvíli jsem si řekla, že to je fakt špatný. Ale jinak jsem neměla žádnou špatnou zkušenost.*

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého dítěte? Proč ano/ne?

To se vlastně neptám, protože já si ho tam vlastně přidává odjakživa, vlastně než vůbec uměl mluvit, takže teď už je trošku pozdě se ho ptát, Ale on se rád fotí, on je takový modelín, takže si to jako užívá. A myslím, že jednou bude rád, že má tolik vzpomínek, když byl malý.

V: Plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

D: *Nejspíš jo. Protože samozřejmě když děti potom vyrostou, tak mají různý názor úplně na všechno a třeba jsou zrovna v rozpoložení kdy se nechtěj fotit, tak to budu respektovat. To už si budu nejspíš ty fotky nechávat pro sebe, třeba vyvolávat a uchovávat. A asi mi to takhle neprojde dlouho.*

V: Proč jste na fotografii zachytila i sebe sama? Ne pouze dítě?

D: *No tak zas je blbý furt jenom fotit děti. Je to přece jenom můj účet, tak tam musím být taky, aby támhle kamarádka v Kutný Hoře věděla, že ještě existuju, že se nám daří dobře, že*

vypadám relativně v pohodě, Je to i vlastně taková naše chvíle na té fotce, takže by bylo zvláštní, kdybych tam zase nebyla, Kdybych tam měla třeba jenom ruku a S. hlavu, tak by to bylo takový nefér.

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

D: *Vědomě ne, možná podvědomě. Jako mám i fotky, kde třeba já se furt snažím usmívat dítě mi rve v náručí, takže si myslím, že se nesnažím na tom Facebooku vypadat jinak, než jsem.*

V: Co se snažíte o sobě těmito příspěvky říct?

D: *Možná podvědomě, možná o z těch příspěvků takhle vyplývá (aktivní matky, co bere na výlety, do přírody, co se snaží s dětmi tvořit)*

V: Jaký je Váš věk?

D: Letos mi bylo 30 let. nejčastěji? Proč?

Rozhovor s respondentem E

Respondent E. Sharenting jako forma komunikace. [online]. Praha, 25. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

E: *Vůbec netuším, to jsem nikdy neslyšel.*

V: To je pojem, který označuje nadměrné zveřejňování příspěvků týkajících se dětí rodiči v online světě. Například prostřednictvím fotografie nebo videa.

V: Kolik dětí máte?

E: Jedno

V: Kolik mu je let?

E: Jsou mu 3 roky

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

E: *Mám jen Facebook a Instagram*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

E: *Tam dávám podle mě stejný obsah na obě dvě ty sítě.*

Automaticky propojené sdílení nemám, to zase ne. Občas dám něco na Facebook, občas něco na Instagram, ale ty témata jsou myslím vždycky stejná.

V: Má Vaše dítě vlastní účet? Proč ano/ne?

Ne, nemá. Nemyslím si, že to není úplně správné, když dítě má vlastní účet, když mu ho rodiče hned po narození založí a spravují ho. To dítě by mi pak asi nepoděkovalo, když by bylo starší, si myslím.

V: Jsou Vaše účty (popř. účet Vašeho dítěte) na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

E: *Oba jsou soukromé.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

E: *Spíš asi fotky. Nebo když je to nějaký video, když třeba dělá něco vtipného, tak video. Ale spíš asi fotky.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

E: *Rodičům, přátelům. Není to takový, že třeba támhle kamarád ze základky byl na to zvědavý. Spíš je to tak pro ty nejbližší.*

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

E: *Ne, to ne. Když už se rozhodnu tam něco přidat, tak si řeknu prostě, buď to uvidí všichni nebo nikdo. Není to, že bych si individuálně hrál s tím nastavením u každý fotky zvlášť, tak to ne. Když už se rozhodnu, že je vhodný tam třeba tuhle fotku dát, tak ať to teda vidí všichni ti moji přátelé. Nemám to veřejný, že jo, ale vím, koho mám v přátelích. Nemám tam 400 lidí, tak to prostě okoukne jen okruh nejbližších kamarádů a přátel. Takže podle toho to tam prostě dám a pak už to neupravuju individuálně.*

V: Máte aplikace Messenger a WhatsApp? Pokud ano, sdílíte skrze ně jiný obsah než na Facebooku a Instagramu?

E: *Asi jo, asi určitě. Tím, že si myslím, že ten WhatsApp má větší zabezpečení než ten Facebook, messenger, tak určitě. Jako není tam vidět úplně všechno, ale třeba nahý tam je, nebo tam brečí. Takže takhle s rodinou si tyhle fotky posíláme*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

E: *No, nepřemýšlím o tom vůbec, ale když já uznám za vhodný, že ji tam dám a že ostatním přijde třeba vtipná nebo hezká, nebo že řeknou: já to je roztomilý, nebo to je srandovní, tak ji tam dám. Spíš je to podle toho, jak to cítím.*

V: Proč jste se rozhodl právě tyto příspěvek publikovat?

(Fotografie, na které jí)

E: *To mi přišlo vtipný, že takhle vypadají všechny naše večere obědy, že je vždycky zapatlaný, ale my to neřešíme, hlavně, když se nají a že mu chutná.*

(Profesionální fotografie)

E: *Ta mi přišla hezká, že je to byl prostě vánoční čas atd. že jsme byli na tom focení a byla taková hezká, tak jsem tam dal tuhle.*

(Fotografie, na které stojí)

E: *To byla zrovna taková momentka, že zrovna na něco koukal. Nevím, jestli na mámu nebo na tátu. S otevřenou pusou, tak to mi přišlo takové vtipné.*

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

(Profesionální fotografie)

E: *No, asi ty ozdoby. Jak to všechno víc vnímal, všechny ty ozdoby, koule, světýlka. Že už z toho měl zase daleko větší rozum než před rokem. Že to bylo takové hezké, že to všechno tak osahávat, se si s tím jako vyhrál, a že ho to zajímalo, ty různé ozdobičky a tak. Jak z toho měl radost.*

(Fotografie, na které jí)

E: *No, asi to pobavení, podle mě. Protože když se asi na to kdokoliv podívá, tak se asi zasměje, podle mě. Jak se ty malý děti dokážou upatlat u jídla. Asi to pobavení*

(Fotografie, na které stojí)

E: *Asi nedokážu odpovědět, co je na té fotce nejdůležitější. Ale asi jako on sám, je pro mě nejdůležitější.*

V: Snažíte se to podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

E: *Tím, že nejsem žádný profi fotograf, a spíš to jsou jako takové většinou momentky nebo takhle, tak to jako neřeším, že ho budu fotit takhle nebo takhle. Když se mi to líbí nebo si říkám, je to bude hezká fotka, dobrý moment že to je, tak se snažím to fotit a nepřemýšlím, jak u toho stojím nebo z jakého to bude úhlu a takhle. Spíš jsou to takové momentky, kdy těm dětem nejde říct, tak teď se nehýbej... Spíš jsou to prostě takové momentky.*

V: Proč jste zvolil tuto barevnou úpravu fotografií?

E: *Protože chci, aby se to zvýraznilo, ty části.*

(Fotografie, na které jí)

Ta byla vyříznutá no. Protože tam to pozadí bylo nic moc, nebo jako měl jsem tam počítačový stůl, počítač, tak jsem to jenom vyříznul. Protože většinou obědvá nebo večeří v obýváku a máme ho natočeného zády k počítači, takže to pozadí nic moc. Tak jsem to právě takhle vystříhнул a nechal jsem to jen černé.

V: Všimla jsem si, že na do fotografií nepřidáváte emoji nebo jiná označení místa. Proč?

E: *No, to ne no. Na to nemám čas nebo jako nevím, proč a nevím k čemu nebo proč. Kdyžtak to můžu nasolit do popisku nebo tak. Ale abych, jak to říct, znehodnotil fotku takovými blbůstkami nebo tak, tak to ne. Že bych si s tím ještě vyhrával a dával tam nějaký smajlíky, tak to ne. Spíš to mám rád tak, jak to je. Když už, tak spíš nějaký filtr. Ale ne zase žádný jako nějaké přemazávání nebo tak. Když už se mi líbí nějaký filtr, tak tam dám nějaký filtr nenápadný.*

V: Proč přidáváte k fotografiím popisek?

E: *Spíš, aby to těm lidem přiblížilo, co se třeba děje, nebo dělo. Aby to tak jako dalo dohromady, co se dělo v ten moment.*

V: Proč jste neoznačujete konkrétní místa, kde jste se v daný moment nacházeli?

E: *To nevím, to mi nepřijde jako nic podstatného, co bych tam měl dávat a co by měli lidi vědět, že je to focený tady a tady.*

V: Máte snahu popiskem v příspěvku apod. nějak vylepšovat nebo jiným způsobem zkruslovat situaci, která je na fotografii zachycená?

E: *Spíš asi jen předat informace než vylepšit.*

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení nebo až zpětně?

E: *Spíš zpětně. Protože třeba v ten moment jsme na vycházce, tak abych nebyl na mobilu a trávil s nimi čas. Takže spíš jako zpětně. Někdy třeba den, dva, tři zpětně. Není to jako že, já, musím přidat fotku hned. Až když je čas a nálada.*

V: Jakým způsobem se snažíte prezentovat své dítě?

(Fotografie, na které stojí)

Tady to byla zrovna taková fotka, kde se moc neusmíval, to ne, to byl spíš takový zamyšlený. Ale jinak je takový jako radostný, hodně.

(Fotografie, na které jí)

E: *Tam to bylo hodně radostné, z toho měl hodně radost.*

(Fotografie, na které stojí)

E: *Tam byl nějaký hodně zamyšlený, nebo měl nějaký výpadek momentální, to fakt nevím, na koho koukal, nebo co si prohlížel, ale to jsem si říkal, že ho musím vyfotit, jak měl tu*

kapuci. To mi přišlo takový vtipný. To mi přišel jako frajer zrovna. Takový sváteční, na návštěvu, jsme ho vyšvihli.

V: Prezentujete své dítě na všech sociálních sítích stejně?

E: *Jo, to jo, je to stejný způsob.*

V: Zachycujete vždy celou postavu dítěte, včetně obličeje? Je to pro Vás důležité? Nebo zachytíte jen část těla, například jen ruku apod.?

E: *To je asi taky hrozně individuální, já nevím no, individuální. Třeba když jsme někde venku nebo je hezké pozadí, tak rozostřit pozadí a zaostřit na něj, tak to bude třeba hezčí, když tam bude celý. A když tam bude třeba víc zajímavých detailů, tak zase jen hlavičku. To je individuální, no.*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

E: *Ne, vůbec. Vůbec nad tím nepřemýšlím.*

V: Jaké druhy fotografií/videí (momenty) přidáváte nejčastěji? Proč?

E: *Asi je to taky hrozně individuální. Když jsme na procházce, tak tam dám něco z procházky. Když je nějaký výlet, tak výlet. Jak co.*

V: Je něco, co byste naopak nikdy nezveřejnil? Například fotografii, na které by byl uplakaný apod.? Proč?

E: *Jo, to asi určitě. Takové, které uznám, že na ten Facebook nebo sociální síť prostě nepatří. Třeba když ho budeme večer koupat ve vaně, bude si tam hrát s lodičkami, bude to vtipný a budu to chtít poslat našim, tak to podle mě jako na ty síť nepatří, aby ho všichni viděli, jak se koupe ve vaně.*

V: Změnil se nějak způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vašeho syna na sociální síť, v uplynulých třech letech?

E: *Přijde mi to asi pořád stejné, říkám, je to hrozně individuální. Když se mi prostě líbí nějaká fotka, tak ji tam dám, jednou za týden, jednou za 14 dní, jednou za měsíc. Já tam vlastně moc fotek nepřidávám, nebo moc jich tam nemám, tak je to takové individuální.*

V: Takže se ani nijak nezměnil obsah příspěvků, které tam sdílíte? Co vyobrazují?

E: *Procházky, výlety, pořád dokola, není tam jako nějaký úmyslný content.*

V: Setkal jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. sítí?

E: *Asi ne. To si myslím, že je jako moje věc, co si tam dám. Ale zase, vím, koho mám v přátelích, koho tam nemám. A tím, že to mám jako soukromé, tak to vidí jen ti, co chci, aby to viděli. A když si mě někdo nepřidá do přátel, tak nevidí nic, takže takhle to mám nastavené.*

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého dítěte? Proč ano/ne?

E: *Ne, je ještě malý, takže ne. Ale určitě až bude větší, tak bychom to s ním chtěli řešit, jestli je pro nebo mu to vadí. Určitě, až bude větší a bude mít z toho rozum, tak to s ním budeme probírat, tyhle věci. Nebo aspoň já teda. Určitě bychom tam nechtěli dávat nic za jeh o zády.*

V: A konzultujete předem zveřejnění příspěvku s Vaší partnerkou?

E: *Občas o tom pokecáme, jestli tahle je dobrá. Nebo třeba i když je tam ona na té fotce a zrovna se tam sama sobě nelíbí, tak vybereme jinou. Ale většinou se na tom shodneme jako takhle je dobrá, tahle je vtipná. Většinou se na tom shodneme.*

V: Plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

E: *Jo, to určitě. Protože samozřejmě když děti potom vyrostou, tak maj různej názor úplně na všechno a třeba jsou zrovna v rozpoležená kdy se nechtěj fotit, tak to budu respektovat.*

V: Proč jste na fotografii nezachytil i sám sebe?

E: *Nevím, tak protože to většinou fotím já. Když mám nějakou společnou, která se mi líbí, tak si jí tam samozřejmě dám. Nebo když mám nějakou s manželkou, tak někdy to tam dává zase ona.*

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

E: *To si nemyslím asi, sám sebe. Když tam chci přidat nějakou svoji fotku, tak tam přidám nějakou fotku sám sebe. Ale není to jako že bych se tím chtěl nějak prezentovat.*

V: A poslední otázka na závěr, jaký je prosím Váš věk?

E: *Mně je 27.*

Rozhovor s respondentem F

Respondent F. Sharenting jako forma komunikace. [online]. Praha, 21. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

F: *Jakože, je to přílišný sdílení fotek dětí od rodičů. To bych řekla, že se mě to asi úplně netýká, i když vlastně taky sdílím děti, ale spíš bych řekla, že už to má takový jako pejorativní nádech tohle slovo. A že to je už něco, co může být třeba příliš. Že pak už třeba člověk ztrácí úplně svoji identitu., protože sdílí už pak jenom ty děti a úspěchy dětí. A vnímá svoji hodnotu skrz ty děti. Takže mi to přijde takové nebezpečné pro mě osobně. A potom je to taky nebezpečné pro ty děti, že vlastně někdo bez jejich souhlasu sdílí jejich osobní věci, jejich soukromí. Myslím si, že mě osobně se to netýká, ale asi záleží, jak to kdo vnímá a definuje. Ono to asi hodně asi souvisí i s tím, jak člověk vnímá sebe a svoji hodnotu a svoji roli v životě. Já se vnímám jako máma, takže vlastně nevím, co jiného bych měla sdílet, jak je vlastně z té mé přiznané reality odstranit.*

V: Kolik dětí máte?

F: *Já mám dva syny a jednu dceru.*

V: Kolik jim je let?

F: *Nejstaršímu synovi je 6 let, dceři 3 roky a nejmladšímu 4 měsíce.*

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

F: *Já mám jenom Facebook a Instagram a mám to rozdělené. Na Facebooku mám čistě jenom lidi, které znám, a který používám spíš jako informačně, nebo třeba když něco potřebuju, tak rozhodím sítě. A na Messengeru hlavně, abych komunicovala. Ale vlastně ho používám úplně jiným stylem než ten Instagram.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

F: *Facebook používám v podstatě kvůli Messengeru, jinak bych ho asi ani neměla. A teď se nám to hodilo kvůli prosbě o něco ke stavbě. Hledala jsem pomoc skrz to. Instagram jsem používala dřív jako zdroj inspirace a hledání nějaké společenské bubliny, se kterou jsem nějak v souladu a souzním. Na Facebooku jsem i členem pár skupin. Na Instagramu se taky člověk dostane k informacím. Většina účtů, které tam sleduju, jsou na vyrábění s dětmi,*

v domácnosti, prostě maminky na mateřské. Vlastně to je něco, kde mám skupinu podobně laděných lidí. A sama tam sdílím, protože mi připadá líto, když je člověk nějakým způsobem kreativní, tak to vlastně strkat do šuplíčku. Takže z toho důvodu jsem začala sdílet, a pak se to postupně přehouplo poslední rok i trochu vlastně v, asi bych to nazvala autoterapie. Že jsem tam třeba sdílela trochu víc osobně, jako takový deník, který projde cenzurou, která musí být veřejně, a kdy ti pomáhá to sdílení s lidmi, kteří třeba prochází něčím podobným. Jsem tam vlastně na sebe nabalila takovou jako skupinu. Čili sociální sítí, jako nějaké společenství online. Na Facebook občas taky přidám děti, tam hodím třeba po nějakém ročním období obrázky. Zase je to ale čistě věc, že nedávám fotky: já K. má 3 roky. K. udělal tohle a tohle, byli jsme tam a tam. Ale spíš bych řekla. Že sdílím spíš takovou jako svoji kreativitu, jak vnímám to mateřství, takové jako obrázky z nějakého ročního období. Že tam nejde primárně o ty děti, spíš primárně o to vnímání v obrazech nějaké naší každodennosti. Prostě děti tam nejsou ten hlavní subjekt. Na Facebook dám většinou hromadně to, co už jsem dala na Instagram, takže to jsou už podobné fotky. I když tam na Facebooku mám jen lidi, které znám, tak už se se všemi úplně nevidám, už jsou to jen známosti, že to už nejsou úplně přátelé, kterým bych úplně důvěřovala. Prostě to nejsou žádní blízcí lidé, takže tam vlastně ani nesdílím nějaké konkrétnosti a obličej. Děti jsou tam čistě jen z nějakého poetického důvodu. Ne že to jsou konkrétní moje děti.

V: Má Vaše dítě vlastní účet? Proč ano/ne?

F: *Ne, děti nemají. Účet jim asi dovolím, až budou starší. Až budou nějak dostatečně rozumní a budou si ho spravovat samy. Já jim nechci vytvářet nějakou online identitu, ať si jí vytvářejí potom samy, jak budou chtít.*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

F: *Facebook mám úplně soukromý, tam mám nastavené soukromí, že jen přátelé. A Instagram mám veřejný.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

F: *To se asi v čase mění, ale takové jako moje sdílení bych řekla, že obecně se snažím přidávat nějakou svoji perspektivu prožívání času doma na mateřské. Ale vlastně obecně, co mě tak jako sledují lidi, tak jsou tam často i babičky třeba, nebo někdy i muži, že myslím, že vyhledávají třeba... takhle, že to není obsah jen pro matky na mateřské, ale že se v tom může vidět i někdo, kdo ty děti třeba nemá zrovna v každodenní péči. A obecně si myslím, že sdílím*

takový svůj náhled na prožívání ročních období a rytmus roku, nápady, jak ho prožívat s dětmi, co třeba s dětmi dělat, k čemu se vracet apod. Ale poslední rok jsme se od toho trochu odklonili, protože jsem byla v takovém přežívacím módu z toho, co jsme řešili v osobním životě., Takže jsem spíš přidávala, spíš jsem jako cítila touhu, nebo spíš ani ten čas na nějaké tvoření nebyl, takže ani na vytváření obsahu ten čas nebyl. Takže jsem cítila spíš touhu se nějak jako vypsát nebo si hrát se slovy než s nějakým materiálem a tvořit. Teď se to trochu změnilo, ale snažím se trošku vrátit k tomu původnímu záměru.

V: Zmínila jste, že používáte Messenger. Používáte například i WhatsApp? Sdílíte skrze tyto platformy například se svými nejbližšími přáteli a rodinou jiný obsah, než který publikujete veřejně na Instagramu, popřípadě Facebooku?

F: *Posílám skrz WhatsApp a Messenger rodině nebo kamarádům, když chtějí, tak normálně necenzurované. Tam asi úplně. Ale znám lidi, kteří na tu bezpečnost dbají tak, že by ani přes Messenger neposlali fotky, ale tohle to já neřeším.*

V: Pro koho jsou Vámi sdílené příspěvky na Instagramu primárně určeny (na koho cílíte)?

F: *Asi maminkám na mateřské, ale ne výlučně. Jako že nechci být nějakým jako maminkovským blogem. Ale zároveň vím, že teď je to autentické, protože teď jsem na mateřské zkrátka a dávám tam tohle, takže se v tom budou asi nejvíc vidět maminky.*

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

F: *Je to veřejné. Píšu to tak, že si představím, že to může číst kdokoliv. Tak jestli je to pro mě bezpečné, představitelné, jestli to není příliš osobní. Tak to si určím takhle předem, jestli by mi vadilo, kdyby to četl kdokoliv, třeba někdo, kdo mě nemá rád, nebo třeba nějak úchyl, kdokoliv, kdo není vyloženě můj přítel. Takhle si to vycenzuruji předem a pak to nastavím veřejně.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

F: *Někdy jo, někdy ne. Někdy, když mám na to náladu, tak přemýšlím. A někdy mi to tak vyjde jako náhodou. Ale je pravda, že poslední dobou se vyloženě snažím zachytit fotky dvojité – jak s obličejem dětí, tak potom i o ty, kde nebudou vidět. Takže cvakám toho víc, už s tím záměrem, že to sdílet budu. Ale musím říct, že 90 %, který dělám, tak jako nesdílím veřejně vůbec. Prostě je to velmi, všechno je to vždycky jako pečlivě vybrané, no.*

V: Proč jste se rozhodl/a právě tento příspěvek publikovat?

(Vánoční fotografie)

F: *Ta je zrovna ještě z doby, kdy jsem to ještě tak neřešila, ty obličej a tu cenzuru. Takže to tuhle zrovna možná, teď už bych takhle nesdílela, protože tam má vidět docela dost. Nicméně to jsem sdílela, protože to patří k našemu prožívání toho roku. Každý rok jsem já jako mála pekla perníčky, a tak je to něco, co patří i teď ke koloběhu roku. Takže je to takové kolem toho adventu a toho prosince, takže mi to tak jako hezky zapadá do toho sdílení celkového. Zrovna tam se mi líbilo, že jsem zachytila to jeho pomáhání, že se to dá dělat s dětma.*

(Fotografie z trhání bezinek)

F: *Protože mi přišlo moc hezké, jak se mi to povedlo. A to vlastně nebyl záměr, to jsme prostě byli na bezinkách a já jim z toho dělám vlastní fotoalba, že jim ty fotky tisknu, takže ty děti normálně přirozeně fotím a dělám jim rodinné vzpomínky. Takže jim tam fotím to, co i běžně děláme, aby si pak o tom mohly samy povídat. A tahle se mi zrovna povedla, že tam nebyl vidět. Takže jsem jí sdílela, protože mi přišla hezká. Zase to zapadlo do nějaké naší tradice, že každý rok sbíráme bez, chodíme na bez, a tak jako i vlastně inspirovat ostatní, že zrovna sbírat bez je taková lehce určitelná, lehce poznatelná bylinka, takže si každý může nasbírat a udělat si čaj a šťávu. I když zrovna tohle asi extra neinspiruje, protože to podle mě dělá dost lidí úplně přirozeně a automaticky, takže je to spíš o té povedené fotce, o tom obrazu. O střípku z prožívání roku a z mateřský.*

(Fotografie s lampionem)

F: *Tak tam šlo právě o ten lampion. Jak se dá z pětiúhelníků vyrobit lampion a šlo o tu fotku, ale i o popisek, protože tam jsem se zrovna víc rozepsala o tom, jak vnímáme lampionové průvody, co s i k tomu doma říkáme a jak si o tom doma povídáme. A možnost, jak to s dětmi prožívat. Častokrát tam jde pak o ten popisek k té fotce. A ta fotka je pak jen taková ilustrační, aby se hodila do toho celkového obrazu a estetického prožívání.*

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

F: *Asi, když se rozmýšlím, jakou fotku tam dám, tak je to víc faktorů. Asi aby se mi líbilo to barevné ladění, aby mi to nějak korespondovalo s nějakým rukopisem, pak je pro mě důležitý právě to, aby tam děti nebyly poznat. Aby to nebyly moje konkrétní děti, spíš jako nějaký děti, děti obecně. Spíš jako estetický subjekt. A pak je pro mě důležité, aby to vyjadřovalo to, co chci sdělit.*

V: Snažíte se to podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

F: *To je asi různé. Nedá se říct. Někdy to vyjde samo, někdy se snažím si to víc přizpůsobit. Je to různé, ale za ty roky, co sdílím, tak si myslím, že to mám tak jako v ruce i že jsem si našla nějaký svůj rukopis. Ale je to teda až takové dost stereotypní. Tím, jak to dělám každý rok, tak to většinou bývá podobné, i podobné kulisy atd.*

V: Proč jste zvolila barevnou úpravu fotografií?

F: *Fotky nejsou surové. Já si s tím hraju. Nedávám tam filtr, ale hraju si s tím. Upravuju to v Adobe Lightroom. Takže upravuju světlo, teplotu, hloubku, nějakou barevnost taky vybírám, aby to tak k sobě ladilo. Takže v tomhle si v tom hraju. Ale instagramové filtry nepoužívám.*

V: Proč jste na fotografiích nepoužila emoji, doplňkové popisky umístěné ve fotografii?

F: *Občas do popisku smajlíka dám, ale nějak se mi tam nehodí. Občas tam nějaký dám, když chci vyjádřit nějakou emoci, ale přijde mi to takové nerelevantní. Přijde mi, že by to ten text nějak sráželo třeba.*

V: Proč jste k fotografiím přidala popisek?

F: *No, to záleží. Někdy mám fotku, ke které vymýšlím příspěvek (popisek). A někdy mám v hlavě příspěvek, nebo napsaný v poznámce a vymýšlím k tomu fotku zpětně. To je různé. Ted' často poslední dobou jsem měla spíš ten příspěvek, ke kterému jsem vymýšlela fotku. Protože jsem ho psala, většinou ho píšu večer, v noci, když už děti taky spí, ale potřebuji, abych byla v pokoji s nimi, tak do poznámek si zapisuju svoje myšlenky. A pak právě ten Instagram je takový, že je hlavně o tom vizuálním vnímání, takže ty fotky tam docela hrají důležitou roli.*

V: Proč jste neoznačila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli?

F: *Kvůli bezpečnosti. A taky kvůli nějaké anonymitě, anonymizaci, odosobnění, soukromí.*

V: Máte snahu popiskem v příspěvku apod. nějak vylepšovat nebo jiným způsobem zkruslovat situaci, která je na fotografii zachycená?

F: *Ne, to nedělám. Protože když není den, nebo když je to na prd, tak prostě nesdílím vůbec nic. Sdílím jednom ve chvílích, kdy cítím, že chci, kdy cítím, že je to autentické. Přelomový byl takový tenhle rok, kdy jsem začala sdílet ne věci, které se úplně daří. Nebo jsem začala sdílet i nějaké věci, jak se třeba s něčím vyrovnáváme, tak to bylo takové dost přelomové pro mě. Protože dřív jsem sdílela jen v momentě, když bylo dobře a jenom jako hezký, jenom hezký střípky. A ted' mi přišlo dobrý a fajn, i nějakým způsobem poetický, koukat na ten život i nejenom z toho, co se daří, ale i toho, co se nedaří. A stejně tak je to tak i s dětmi, že nehraju*

na to, že moje děti se nehádají nebo že nemám nějaký pochybnosti jako maminka. Píšu to prostě tak, jak to je a je to nesmírně osvobozující. Ale zároveň se držím toho, aby se v tom našel každý. Aby to nebylo příliš konkrétní. I když jsou tam konkrétní situace, tak ale aby tam nebyly příliš konkrétní moje myšlenky a moje strachy. A aby to ale zase nebyl nějaký univerzální návod. Že píšu spíš tak jako obecně, konkrétně, ale obecně, spíš tak jako pro formu. Občas dám dohromady nějaké 4 věci, které se nám staly během dne, 4 situace, spíš tak jako pro nějaké literární účely. Mám to tak jako napůl. Není to vyloženě deník, deník.

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení (zachycení momentální situace) nebo až zpětně?

F: *Vždycky zpětně, všechno. I příběhy. Všechno vlastně sdílím zpětně. Že většinou tu fotku cvaknu, a pak si užívám ten moment s dětmi. A sdílím to většinou, když mám klid, většinou když kojím a mám volné ruce anebo večer, když děti spí. Většinou fakt sdílím až zpětně.*

V: Jakým způsobem se snažíte prezentovat své dítě?

F: *Skrz něj spíš jako chlapectví, spíš bych to tak řekla. Obecně chlapectví. Ne K. jako K. s jeho nápady, vlastnostmi, strachy a charakterem a jeho situacemi a naším vztahem on a já. Ale čistě jako takové boyhood, chlapectví.*

V: Prezentujete své dítě na všech sociálních sítích stejně? Proč a jakým způsobem?

F: *Na Facebook jsem napsala, jak se naše děti jmenují. Na Instagram kdysi taky. Před těmi 6 lety jsem normálně asi půl roku všude bez přemýšlení K. sdílela. A pak najednou mi to přišlo hrozná. Já jsem se nad tím nikdy nezamyslela. Dělal to dost lidí kolem mě, sdílelo svoje děti. A já jsem si najednou uvědomila, že to tak nechci, že mu chci zachovat soukromí a že to není objekt na sdílení. A tak to jsem se tenkrát nad tím nezamýšlela, takže to jsem normálně jeho jméno řekla. A teď se právě snažím, i když to tedy není nic tajného, to jméno neříkat. Mně by to nevadilo. Ale spíš jde o ten koncept toho, koho sdílím. Že někdy se to snažím trochu odosobnit, aby zastupovala N. všechny malinké holčičky a K. všechny chlapečky. Ale právě proto, že mám na Facebooku přátele, tak tam nevádí, když ho vnímají jako konkrétního mého syna, K.*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

F: *Asi nějakou mít bude z těch střípků, ale myslím si, že to není nic moc konkrétního a že bude moct začít od začátku. Sám si pak určovat to, co nechce, aby lidé viděli. A ještě, než mu dovolíme mít nějaké sociální sítě, tak tomu bude předcházet ještě hodně dlouhé vzdělávání se*

a povídání si o tom, co je a co není bezpečné. A třeba i o tom, že teď tam může dávat věci, za které se pak může v budoucnu stydět apod. Spíš si člověk hodně uvědomuje, jak je křehký je a jak rychle se vyvíjí. Že se se jako puberťáci rychle vyvíjejí, takže to, co by sdílel v 15 jako vtipné a zábavné, tak že by toho mohl za 3 roky litovat apod., mohl by se za to stydět.

V: Zvažujete, jaký hashtag přidat podle toho, na jaké další příspěvky hashtag odkazuje (a co pod sebou skrývá)?

F: *Občas jo, když vím, že by to mohlo ty hashtagy přilákat nějaké další lidi. Sama nějaké hashtagy sleduji, tak je tam dám, aby se ten příspěvek objevil v nějaké skupině příspěvků, které se třeba věnují podobnému tématu. A taky si třeba člověk najde někoho, koho chce sledovat nebo nějaké téma, které ho zajímá. Třeba jsem sdílela hashtag #waldorfinspires, protože jsem si budovala nějakou základnu sledujících, které zajímá waldorfská pedagogika. Ale většina hashtagů mi přejde takových nerelevantních, protože je to pak třeba lidé přes ty hashtagy nehledají. A přišlo mi to pak jako taková zbytečná ztráta času se s tím vypisovat, Takže asi proto. A taky, že mi přijde, že sledujících už mám dost. Takže už se nemusím snažit přes hashtagy si nějaké jako „lovit“.*

V: A co byste naopak nikdy nezveřejnila? Proč?

F: *Teď momentálně bych nesdílela frontální obličej, kde by byly poznat. Nesdílela bych to, kde je poznat třeba nějaké okolí, kde se normálně často pohybujeme, aby se dalo dohledat třeba naše bydliště. Nesdílím na jejich narozeniny, vždycky sídlím zpětně, aby se nedalo dohledat, kdy přesně mají narozeniny. nesdílím, když jsme na dovolené, že jsme pryč mimo domov. Takže nesdílela bych je z dovolené, v čase dovolené. No a asi pak nějaké jako choulostivé a intimní fotky. Nebo třeba kdyby byly nemocné. Nebo vyloženě upatlané.*

V: Setkala jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. síti?

F: *Bylo to asi když mi najednou vyskočilo číslo na 1000 sledujících, A já si najednou představila to číslo, že to číslo těch lidí, že jsou to konkrétní lidi, kteří pak jsou u nás v obyváku, kteří by nám takhle koukali skrz okna, představovala jsem si, že bych vzala K. krásné fotky, fotky obličejů a že bych je vyvěsila prostě různě po městě. Protože takhle to dostupné je, takhle ty fotky tam vlastně jsou, jako kdybych je vystavovala někde takhle veřejně a kdokoliv by se je mohl prohlídnout. A tahle představa je mi hrozně nepříjemná. I třeba*

představa, že by třeba někdo je poznal na ulici a věděl by, kdo konkrétně jsou. A všechno, co jsem o nich napsala. Teda já o nich nepíšu nic konkrétního. ale rozumíme si... To mi začalo být nepříjemné a taky právě mi přijde, že na to nemám právo, že je to jejich soukromí, že to jsou oni a ne já. Že stejně tak, jako nesdílím obrázky a fotky o tom, jaký je můj manžel, tak mi přijde že bych to měla stejně zachovat k těm dětem. A naopak, ty fotky, odanonymizované, představují nějaké obrazy, z tak to by mi nevadilo. To, co tam dávám, si dokážu představit, že bych to vystavila někde na ulici a viděl to kdokoliv. Ne fotky obyčejného spícího miminka, které patří jen nám a jemu. A pak jsem to vlastně všechno smazala. I když to, co dá člověk jednou na internet, už tam zůstane... Ale všechno jsem smazala. A začala jsem nanovo. Tak nějak v tomhle konceptu. Protože zároveň cítím, že tu potřebu nějakým způsobem sdílet v sobě mám. Protože mi to dělá radost, protože mi dělá radost to, že to i někoho jiného baví. Takže abych si fotila jen do rodinného alba, což jsem dělala 2 roky, tak to mě tak neuspokojovalo. Takže si myslím, že jsem našla cestu bezproblémovou, že mi to děti jednou nevyčtou.

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého dítěte? Proč ano/ne?

F: *K. se ptám a ten už i spolupracuje. Dokonce měl už i nápad, že něco udělal a řekl mi: „Maminko, natočíme spolu návod, jak se tohleto dělá a můžeš to sdílet, aby to někdo další mohl udělat“. Takže ten už se začíná aktivně přidávat tímto způsobem. Ale řeším to s manželem, občas se ho zeptám, jestli s tím souhlasí, jestli to už není příliš osobní pro něj. Takže vlastně všechny příspěvky ještě konzultuju s mým mužem, aby byl taky v pohodě s tím, co pustím do světa. Protože mě pár lidí třeba z jeho vesnice našlo a říkalo: „jé, já znám vašeho muže, pozdravujte!“. To vlastně zasahuje i do manželova soukromí, takže se ho ptám.*

V: Proč jste na fotografii nezachytila i sebe sama?

F: *Asi proto, že od té doby, co jsem máma, tak těch fotek, kde jsem s nimi, mám fakt málo, spočítala bych to na prstech jedné ruky. A nemám nikoho, kdo by mě fotil. A přijde mi to zvláštní dávat někde sebe samotnou.*

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

F: *Asi to nějakým způsobem je moje sebeprezentace, protože to ukazuje nějaké moje vnímání světa, života, takže nějaký mojí estetiky, vkusu. Takže to určitě nějaká část mojí sebeprezentace je.*

V: Co se snažíte o sobě těmito příspěvky říct?

F: *Konkrétního... Asi se tím snažím říct, ukázat, že mám ráda, že hledám krásu ve všednosti, v obyčejném žití, protože moje fotky neukazují nějaké oblečení, značky, kosmetiku. Čistě ukazují vlastně to, co má každý na dosah ruky. Nebo až na ty výrobky tedy. Ale ty z té přírody, nebo sbírání bezu, nebo že si vyrobíš lampion z papíru a jdeš ven, tak to jsou všechno dosažitelné věci. Takže to, co tam ukazuju, tak je jedna z mnoha věcí, která mě v životě činí jako radost. A vlastně i ta odezva mi činí radost, když vidím, že to lidi nějak zajímá nebo baví. Nebo, že ta m vůbec nějaká odezva z vnějšího světa je. Tak to mě na tom baví taky. Je to jen část mojí sebe prezentace, protože je samozřejmě nějak cenzurovaná. Je to jen část mojí osobnosti, část mě. Samozřejmě je to mnohem hlubší a barvitější. A samozřejmě je to všechno vizuální, takže se zcela nevykreslí nikdy stejně, i když se o to snažím.*

V: A poslední otázka na závěr, kolik Vám je let, prosím?

F: *Mně je 29 let.*

Rozhovor s respondentem G

Respondent G. Sharenting jako forma komunikace. [online]. Praha 21. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

G: *Ne, neznám.*

V: Tak sharenting je vlastně současný fenomén spojený především se sociálními sítěmi. A tento pojem označuje nadměrné sdílení informací o vlastních dětech v online prostoru. Třeba, že rodiče sdílejí fotky nebo videa na své sociální sítě.

V: Kolik dětí máte?

G: *Já mám dvě děti.*

V: Kolik jim je let?

G: *Dceři je 4,5 let a synovi je 1,5 roku.*

V: Jaký je Váš věk?

G: *Mně je 34 let.*

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

G: *Mám Facebook a Instagram, jenom tyhle dvě.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

G: *Vlastně to teď má tak, že se to sdílí z Instagramu rovnou i na Facebook, takže je to více méně podobný. Ale jediný, v čem vidím rozdíl je, že vlastně na ten Facebook můžete dát víc fotek než 10. Takže třeba když jsme na dovolený a potřebuju jich tam dát víc, tak je dávám na Facebook. Ale to je vlastně asi jedinej rozdíl. Já to vlastně neorozlišuju.*

V: Víím, že máte WhatsApp. Máte například i Messenger? Pokud ano, sdílíte přes tyto platformy se svými přáteli a rodinou jiný obsah týkající se Vašich dětí než takový, který sdílíte právě na Facebooku a Instagramu?

G: *No tam je toho obsahu víc. Máme třeba různý whatsappový skupiny, třeba skupiny rodina apod., takže co si vyfotíme si posíláme tam. No a samozřejmě pak i ty fotky, co nechceme, aby viděl někdo jinej, třeba nahatý nebo tak, takový, co bychom na sociální sítě nepřidali, veřejně do prostoru. Tam si myslím, že tam to snad Čína nesleduje, že to snad nikdo nezneužije.*

V: Mají Vaše děti vlastní účet? Proč ano/ne?

G: *Ne to nemají. To ať si pak založí svoje vlastní účty, až budou mít nějakej obsah.*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

G: *Instagram mám veřejný a Facebook soukromý.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

G: *Já vždycky začínám, že hlavní je ten Instagram a pak se to přeposílá na n Facebook, takže tam je to stejně. Vlastně někdy dávám storička, někdy video, a příspěvky tak tam skutečně přidávám, mám tam většinou jednu, jednu nebo dvě fotky.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

G: *Pro ty kamarády, co mě sledujou. Ale je pravda, že na Instagramu ten účet nemám, nebo teď nevím, jak jsou tam taky děti, tak to je spíš soukroměj, takže si mě tam může přidat kdokoliv, kdo mě chce sledovat. A na Facebooku si nepřidávám lidi, který neznám. Takže se dá říct, že ten Facebook je takovej soukromější než Instagram.*

V: Takže na Facebooku to máte spíš pro přátele a na Instagramu spíše veřejné pro kohokoliv?

G: *Jako dalo by se o asi tak říct, ale já tam vlastně nepřidávám žádný fotky, který bych si řekla, že jsou nějakým způsobem kontroverzní, takže v tom jako nedělám moc žádněj rozdíl. A když chci využít Instagram pro blízky přátele, tak tam jde nastavit ten okruh blízkých přátel, který znám, takže tam to občas využiju třeba pro ty storička. Ale ne moc no, spíš je to takový obecný.*

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

G: *Nene, tam mám prostě všude jen svý blízky přátele.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

G: *No, já se musím přiznat, že teď, když to bylo v rámci tý kampaně a vlastně byl víc sledovanej, a tím způsobem i já a vlastně celá ta rodina, a pak jsme viděli, že si ty příspěvky*

vzali do novin a udělali z toho článek. Vlastně já chápu, že ty fotky, který tam jsou, si oni můžou vzít, a vlastně asi kamkoliv, do čehokoliv, a vlastně víceméně si s nimi dělat co chtěj, protože my jsme je zveřejnili. Takže v týhle době to bylo přesně takový, že jsem si říkala, aby neřekli, aby někdo něco nevzal, něco k tomu nenapsal. Takže v týhle době jsem byla opatrnější. Ale vlastně teď, když už ta kampaň není, tak tam už to člověk tak neřeší.

V: Proč jste se rozhodl/a právě tento příspěvek publikovat?

(Fotografie u pomníku)

G: Tak to byl vlastně 17. listopad, to bylo k upomínce 17. listopadu a že se tam hezky tváří ta malá a taky že vlastně už další generace zapaluje svíčky, tak něco v tom smyslu mi proběhlo hlavou.

(Fotografie s velikonočním beránkem)

G: No, to byly Velikonoce, tak to jsem chtěla něco, že jsme prostě. Takže to není, že by se koukala frontálně, ale vlastně já jsem na tý fotce chtěla vyjádřit nějakou náladu nebo tak. A mě to tam přišlo vlastně takový vtipný, jak na něj kouká. A ono to bylo přesné poté, co jsme ho spolu dozdobily, takže mu tam akorát dodělala ty oči a koukla do těch očí. Tak takhle to vlastně vzniklo.

(Fotografie na kole)

G: Jo ano, to bylo Toníkovo první kolo. No spíš asi to, že jsme takhle na kole a že je to poprvý no. Asi vlastně, že by nad tím člověk Nějak přemýšlel do hloubky, to by asi musely bejt jiný ty příspěvky. To spíš manžel je na takový ty hluboký myšlenky. Jako upřímně, já ten Instagram nemám, že bych jako ti influenceri chtěla nějak poučovat, jak vychovávat, jak nevychovávat. Takže já to nemám tak jako tématicky založený, spíš ta m je tak co jako děláme a tak. Vlastně i na tom Facebooku, to, co mám ráda je, že to připomíná „před 10 lety jste sdíleli tohle, takže je to pro i zároveň i taková připomínka. Protože já si vlastně už žádný alba nedělám, takže se prostě jednou za čas takhle kouknu, kde jsme byli, co jsme dělali, že si to tak jako připomenu, prolistuju. A vlastně mi to tak jako nahrazuje, jak dřív byly ty alba, že člověk vzal album a připomněl si to. Tak teď už je to vlastně všechno na těch sociálních sítích, takže já, kdybych tam vlastně ty děti nesharova, tak bych vlastně ani neměla, jak si s nima zavzpomínat, co jsme dělali atd. Že vlastně je to takový prostě jako album, akorát veřejný.

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

No, tak obecně vlastně člověk dává fotky, kde se ty děti hezky smějou, málokdy postne nějaký fail, nepostuje nějaký fail, nebo že by to mělo nějaký divnej podtext. To že se tam hezky směje. A vlastně, že i nekouká přímo do objektivu, tak je to taková momentka.

V: Snažíte se to podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

(Fotografie na kole)

G: *Tak vlastně co se týče těch selfieček, tak tam je to vlastně ta klasická selfičková kompozice, tak aby bylo něco vidět, takže jako ze shora, tak samozřejmě aby tam byly ty děti. A pokud je tam chci. A pak většinou nějaká ta příroda. Takže vlastně ta fotka na kole, to vlastně musí bejt vždycky tak nějak ze shora, abychom se tam vešli všichni. No vlastně já fotím hodně, takhle jako srandičky/ z těch sportů a když někde jsme, tak to sdílím a vlastně se i ráda dívám, co jsme dělali, kolik jsme toho viděli, atak. Vlastně si pak třeba říkám, tyjo, ve dvou už jezdila na kole, vlastně člověk hrozně rychle zapomene s těma dětma. Takže to mám fakt jako takovou připomínkovou sociální síť.*

V: Proč jste zvolila barevnou úpravu fotografií?

G: *Tak to je spíš jen tak, aby to bylo hezký. Já tam nedělám žádný úpravy třeba na nějaký vrásky nebo tak, teda respektive, že se udělá selfie, tak to tam ten foťák udělá sám, takže že bych to proháněla Photoshopem to určitě ne, to nemám čas. Takže ten filtr tam dávám jenom aby to bylo sytější a jasnější. Z nějakýho jinýho důvodu asi ne.*

V: Proč jste na fotografiích nepoužila emoji a doplňkové popisky umístěné ve fotografii?

G: *Tak na to jsem já nikdy nebyla no. Tohle je možná pro mladší no, mně by to přišlo takový jako infantilní, nebo jak to říct. Nikdy jsem neměla potřebu to tam dávat, že bych do smějící se fotky dala smějícího se smajlíka. To spíš už do popisku, tam mi to problém nedělá. Ale tím smajlíkem zasahovat do tý fotky nechci.*

V: Takže máte ráda autentickou fotku?

G: *No, tak tímhle způsobem asi jo no. Ono stačí, že ten Instagram to ořízne do toho čtverečku, což pro mě už je někdy problém, protože já mám ráda, když jsou tam nohy i hlava. Nějak jako kompozičně nemám ráda, když jsou uřízly kotníky, což ten Instagram často dělá. Tak jak jste se možná i ptala na to rozdělení Facebooku a Instagramu, tak když se mi líběj nějaký fotky, který moc nejdou oříznout a dát na Instagram, tak je dám na Facebook.*

V: Všimla jsem si, že ke všech fotografiím jste přidala popisek. Z jakého důvodu? Snažíte se tím popiskem popsat fotografii?

G: *No tak vlastně jak co, někdy je ta fotka spíš víc ilustrační a důležitější ten popisek – třeba když jsme byli na festivalu Jeden svět. Tam má vždy ten festival nějaký téma, tak se tam to téma snažím rozepsat a třeba tam přidat i svůj názor. Třeba tady jsme byli na koncertě s dítětem, poprvé, tak jsem napsala, že vlastně plno lidí se bjí brát děti do kina, tak že se nemusí bát, že to může bejt blbý, ale že to může bejt taky dobrý. Takže něco jako v tom širším smyslu. Ale třeba když je to třeba tady, jak ségra dává bráchovi pusu, tak jsem tam k tomu napsala spíš jako nadpis jen „Škádlení“, že spíš jen tak jako popisu. Ale zase nemám ráda takový ty explicitní popisy, jakože se skáče a všichni na tý fotce skáčíme. Takže se tam vždycky snažím dát něco jako navíc.*

V: Také jsem si všimla, že jste ani u jedno příspěvku neoznačila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli. Z jakého důvodu?

G: *Tam jsou vlastně dvě možnosti. Někdy vlastně nechci, aby ty lidi věděli, kde jsem. Manžel říká, že když to tam takhle píšu, tak že nás vykradou. Tak to si já jako zas úplně nemyslím, že by jako někdo řekl, já hele, oni jsou támhle pryč, tak jdem je vykrást. Spíš si někdy říkám, že jako nemusím říkat, kde jsem. Ale nejčastěji to je, že to dělám rychle a že jsem jako líná. A když jsem vlastně v zahraničí, tak tam skoro vždycky ta poloho je, protože to vlastě i mám ráda, že se mi to tam jako ukáže, když to vyhledávám. Ale když jsem v Čechách, tak to moc často nedám. Ono plno fotek je často focených v Praze, tak tam taky nebudu dávat pořád, že jsem v Praze. Ale nemá to jinak nějaký hlubší podtext. Ale ono mi to vlastně někdy nabídne tu polohu samo, tak na to ťuknu. Ale když mi to nenabídne, tak ne. Nebo vlastně já to často postuju zpětně, že čekám na wifinu, já vlastně nikdy neměla moc dat, takže v ten moment už jsem byla zase někde jinde a musela bych to dohledávat, tak to už je zase jako moc práce no. Takže tohle je vlastně ais ten nejhlavnější důvod.*

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení (zachycení momentální situace) nebo až zpětně?

G: *Málokdy postuju ty fotky rovnou. Většinou až zpětně. Já většinou fotím jako hodně, ale pak si chci užít ten okamžik, ten zbytek takže abych jako vybírala fotky, tak to spíš až večer, že si člověk na to najde čas. Samozřejmě pokud jsem někde v tramvaji, že se nudím, tak ted' už mám hodně dat, tak to tam přidám. Ale že bych měla takový to udělám instastoriečko nebo rovnou vyfotím, tak to já vlastně nikdy nedělám.*

V: *Jakým způsobem se snažíte prezentovat své dítě?*

G: *Určitě, vlastně když se na to člověk podívá, tak skoro vždycky se tam směje, je že je to nějaká zážitek. Že je tam třeba rozváděná, blbne, ale to je vlastně vždycky to pozitivní, že bych tam nikdy nepřidala fotku, kde se třeba vzteká, nebo když brečí. Jo, že vlastně člověk ani nesdílí ty fotky těch negativních nálad, když by se to takhle řeklo.*

V: *Když se podíváme například na fotografii, kde jste na kole, máte například snahu prezentovat Vaše dítě jako aktivní dítě, které rádo jezdí na kole?*

G: *No je pravda, že mi jí takhle vedeme k tomu sportu, je hrozně hezký, že ona je taková nebojácná. Ted' třeba s ní lezeme na stěnu, každý víkend, takže ona, jak se zlepšuje, tak to má taky takovou poslušnost v těch instastoriečkách, jak se zlepšuje s tím věkem. Takže třeba když poprvé nasedla na to kolo, ve dobou letech, tak ona je taková šikovná sportovní, no. Ale třeba zase neumí moc mluvit, takto ale naštěstí není úplně skrz ty fotky vidět a nějaký videa as ní nenatáčím. Samozřejmě člověk skreje takovýhle nedostatek. Naštěstí je to tak, že z těch fotek nikdo to mluvení nevyzjistí. No a musím říct, že kdyby asi měla, že kdyby měla nějaký defekt, ono je to takhle blbý říct, ale vlastně když byla malá, tak měla odstátý uši, že přes ně spala, ale naštěstí se jí to už ted' srovnalo. Tak je pravda, že jsem se jí snažila fotit jen z nějakýho úhlu, aby ty odstátý uši nebyly moc vidět. Jako jet teda pravda, že se já snažím fotit tak, aby jí to ta slušelo.*

V: *Prezentujete své dítě na všech sociálních sítích stejně? Proč a jakým způsobem?*

G: *Ano*

V: *Zachycujete vždy celou postavu dítěte, včetně obličeje?*

G: *No, záleží na tý fotce. Třeba když stojíme před něčím a snažíme se vyfotit všichni celá rodina a vyfotí nás někdo, tak tam ty postavy jsou celý. Ale když je to právě to selfiečko, tak tam ta postava samozřejmě není, nebo když je nás tam hodně, jako když to jde, tak mám ráda, když je to tam celý.*

V: *Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?*

G: *Jako to asi takhle promyšlený nemám. Já spíš vlastně přemýšlím spíš o tom, že když je třeba ve skupině nějakých jiných dětí, tak aby vlastně neměli ty matky, nebo rodičové problém. Tak se jich zeptám, jestli jim nevadí, že to zveřejním, případně jim dám přes obličej srdíčka, i když to teda taky vypadá blbě, ale většina to takhle chce. Takže když to chci*

postnout, tak jediné ve vztahu k těm cizím. A já vlastně já nemám žádný koncept, teda kromě toho, aby tam byla třeba nahá nebo tak, ale tak to je snad jasný. Ale třeba jak jsme teď měli tu kampaň, tak si ji fotili fotografové, a některý se zeptali, některý ne, ale vlastně tím, že nemáme nějaký limity, že bych ji někde nechtěla vystavovat, tak mi to takhle vyhovuje. Jako nebuduju jí nějakou značku nebo nic užšího za tím vlastně není.

V: Zvažujete, jaký hashtag přidat podle toho, na jaké další příspěvky hashtag odkazuje (a co pod sebou skrývá)?

G: *Já jsem používala hashtagy dřív, ale ne v tom pravém slova smyslu, aby lidi podle toho našli tu mojí fotku. Protože ty používá většinou ten, kdo chce zvýšit dosah, mi přijde. Ale já ho vlastně zvyšovat nepotřebuju. Nemám vlastně žádnou oblast, vlastně nikdo mě za nic neplatí, vlastně ani žádnou spolupráci se mnou bohužel nikdo nechce (smích). Dřív jsem tam dávala hashtagy jakože jedno dlouhý slovo bez mezer, vlastně mi to nahrazovalo popisek, většinou bez mezer. Spíš mi to přišlo, že jsem moc nevěděla, co napsat k té fotce, tak jsem tam napsala hashtag #jedneskakrasne, což vlastně bylo v tom hashtagu, takže to vlastně moc nedávalo smysl. Tak to bylo vlastně takový období, když všichni furt hashtagovali. Já jsem tedy ale nikdy nic podle těch hashtagů nehledala.*

V: Jaké druhy fotografií nebo videí (momenty) přidáváte nejčastěji? Proč?

G: *Když jsme na výletě, tak jsou to ty výlety. A když jsme třeba doma, nebo někde se nic speciálního, ale nějaká vtipná situace, že třeba udělá vtipnej výraz nebo tak, tak to. A pak když mě k tomu ještě třeba napadne nějaký vtipnej komentář. Komentář má vyvolat nějakou vtipnou reakce, že se lidi zasmějou. Protože já mám vlastně taky ráda dívat se na vtipný příspěvky, takže se snažím taky to tak dělat. Asi takhle bych to řekla*

V: Vy už jste to trochu zmínila, ale jaké příspěvky byste naopak nikdy nezveřejnila? Proč?

G: *Kde je nahatá, brečí. Já beru to, jak ona vypadá teď. Kdyby ale třeba měla mít nějaký flek na tváři, tak by jí člověk fotil jako z druhé strany a tak. To ale naštěstí nemá, takže nic takovýhleho zatím není.*

V: A konzultujete zveřejnění příspěvků předem s Vaším manželem?

G: *No, to jsem konzultovala jenom během té kampaně. Protože se nám stalo, že jsme někdy sdíleli něco prostě úplně benigního, že mi přišlo, že na to nemůže nikdo nic říct, ale pak třeba někdo psal, že máme tak velký auto... Tak mi přišlo zbytečný pak jako nějak provokovat, když to bylo během té kampaně takový vyhocený. Tak to jsem se ho pak ptala. A a vlastně jsme pak*

třeba ani nesdíleli, když jsme byli s dětma ve vířivce. Če si lidi řeknou, já, oni jsou ve vířivce... Jako teď to zní až vtipně, ale právě když jsme to konzultovali s manželem, tak jsme si řekli, že nebudem zbytečně provokovat. A to jsou třeba věci, který i před tím přišly úplně normální, že děláme něco s dětma nebo každěj sharuje něco, ale to jsme třeba přestali sdíleli. Ale třeba i když jsem postovala s nosítkem, furt to ty lidi během kampaní sledovali. A když jsme třeba s ní byli na nějaký demonstraci a ona byla v nosítku, tak mi pak lidi psali, že nemá jako podkáslý nožičky... A to je furt, kdykoliv člověk postne nějaký takovýhle fotky v nosítku, tak lidi maj potřebu to hned komentovat. Tak jsme pak přestali postovat fotky v nosítku, že si člověk řekne, že tohle nemá zapotřebí.

V: A dcery se na souhlas se zveřejněním fotografií ptáte? Proč ano/ne?

G: *Nene, tak to ona ještě vůbec neví, že něco takovýho existuje. Nebo myslím si, že ještě jako vůbec nechápe ten koncept, že někdo přidává fotky a někdo se může podívat. Nebo samozřejmě, dívá se na fotky a na videa no mobilu, ale myslím si, že to jde ještě úplně mimo ní, že někdo vidí její fotku. Ale jinak jako ona sama se oblíká samá potřebuje furt vypadat krásně a hezky a šaty a tak, vůbec teda nevim, po kom to má, ale tak si myslím že v budoucnu se jí pak už budu muset ptát. Protože si myslím, že bud taková ta: Hm mně to tam nesluší, nedávej to tam. Takže si myslím, že to asi přijde no.*

V: Vnímáte, zda se nějak změnil způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vaší dcery na sociální sítě, v uplynulých 4,5 letech?

G: *Jako je to asi pořád stejný. Když se na to podívám, když se narodil malej. Vlastně já tam neměla tendenci sdílet těhotenský fotky, to tam vlastně nejsou skoro žádný, protože mi to vlastně nějak jako nepřišlo, že mi nepřišlo, že bych měla chuť nějak to břicho vystavovat. Možná mě ještě teď zpětně napadá, že jsme ty děti často brali s sebou do restaurací, do kavárny, jednou šla do divadla (to jsme teda pak museli odejít, ale nebylo to nic hroznýho). Vlastně měli jsme tendenci brát je fakt všude s sebou. A je pravda, že když jsem sdílela hodně tu malou tak tam občas přišly nějaký negativní komentáře, že takhle malý dítě taháme do kavárny a pořád někam. Vlastně tam jsem to pak přestala sdílet, že jsem si říkala, že nemám zapotřebí furt někomu vysvětlovat, že je to naše dítě, že s ním můžeme vlastně dělat, co chceme, že jsme spolu. Takže pak se to jako změnilo v tom, že když byly takhle malinkatý, tak jsem to vlastně nesdílela kvůli těm komentářům. Ale pak, když už byla větší, těch č, 5 měsíců, tak už to bylo všem zase jedno, takže dobrý no. Tak to mě napadá asi jako jediná věc.*

V: Setkala jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. sítí?

G: *Jako co se týče těch dětí, tak změna nebyla, když byly s náma, tak byly prostě s náma. Protože vlastně i mimo tu kampaň nejsem zvyklá sdílet něco – já jsem si vždycky říkala, co kdyby tu fotku vzali a upravili a dali ji někam do novin nebo někdo by si ji někam vzal, tak jestli by mi to vadilo. A ne, nevadilo a vlastně tím pádem se to nijak nezměnilo ani v tý kampani.*

V: Proč jste na některých příspěvcích zachytila i sebe sama a na jiných jen Vaši dceru nebo obě Vaše děti?

G: *Tak spíš je to podle toho, jestli je důležitý, že já to dělám s nima. Zrovna na tom kole, to ani jinak nešlo než udělat selfie. Protože kdybych slezla z toho kola, tak to kolo se synem spadne. Nebo třeba když lyžujeme, tak tam chci zachytit i sebe, že to děláme dohromady. No a když chci zachytit děti, že někde jsou, někde něco dělají, tak vyfotím jenom je. Ale ještě musím říct, že když na těch fotkách já nejsem, když to třeba fotím já nebo manžel, že tam jsou vlastně jenom ty děti, tak to vlastně nemá tolik lajků. Protože ne každého zajímají děti. A já mám ještě hodně kamarádů bezdětných, takže ty asi tolik nezajímají příspěvky, na kterých jsou něčí děti, pro ně vlastně cizí osoby. Takže ty děti vlastně vůbec nezajímají. A mě taky vlastně moc cizí děti nezajímají, že to mám spíš tak, že je porovnávám s těma svýma – jo, ty už plavou, ty už tohle a tamto... A to je možná taky trochu tím, že si říkám, že je to můj účet, tak ať jsem tam taky trochu i já. Mám vlastně i kamarádky, který postujou jenom ty svoje děti. A ty děti dělají vlastně pořád to samý, takže už ani mě to nebaví, tak to vždycky přeskakuju. Takže to vnímám i u těch ostatních, koho já sleduju, a vím, že mě to nebaví, tak se snažím to omezovat, aby tam toho nebylo moc.*

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

G: *No asi abych to tak shrnula, tak já musím říct, že mám ráda aktivní způsob života. A že vlastně i s těma dětma se dá dělat plno aktivních věcí, ne být jen doma nebo přes den někde na hřišti a takovej ten stereotyp. Ale že se vlastně dá s ním a třeba i cestovat, ale i třeba bez dětí, že se to dá vždycky nějakým způsobem zařídit. Takže je to i pro mě nějaký zážitek, nějaká vzpomínka. Ale asi prostě to, že jsme aktivní.*

V: Snažíte se tedy například nějak inspirovat nebo i nějakým způsobem edukovat, že i s dětmi to jde?

G: *Jako úplně, že bych to tam napsala jako příručku – podívejte se na tohle atd., tak to mi přijde takový jako vytahování. Ale hlavně nemám potřebu někoho poučovat a tak, protože samozřejmě mně je to jedno, kdo co s dětma dělá. Ale samozřejmě nějak asi podvědomě to tam asi je, jako podívejte se, dá se to. (...) A možná se vlastně snažím říct, ať se žije skutečně i jiným způsobem než jen pořád okolo těch dětí. Nemám ale potřebu to psát, spíš je to jako inspirace skrz tu fotku. Protože třeba pak se potkám s kamarádkama i s dětma a ony mi řeknou, já my jsme viděli, že jste byly támhle, my tam chceme jet taky. Nebo se zeptaj, co to máte za kočárek a já jí to pak napíšu. Takže skrz ty fotky jim třeba i něco dochází, že to funguje, že třeba jedeme na dovolenou bez dětí, a že teda máme hlídačku, tak jim dám na ní kontakt a tak. Ale spíš si o to řeknou už samy.*

V: Co se snažíte o sobě těmito příspěvky říct?

G: *No tak asi spíš to, že my chceme, nebo já s manželem tím příspěvkem chceme něco konkrétního říct, a ty děti jsou prostě s námi. Když tam tu fotku postuju, tak já spíš tou fotkou chci říct, že my jsme tam byli, a ne že ty děti tam byly. Ty děti to vlastně jen absolvujou všechno s náma. Ale není to tam tahle jako myšlení. Ty fotky bych tam dala i před dětma, tak tím spíš chci říct, že to jde i s dětma, že oni do toho jako nastoupily. Oni vlastně žijou náš život. Spíš je to jako že já jsem na kole, já jsem na 17. listopadu a ty děti tam jsou s námi. Je to vlastně, že dřív jsme to dělali stejně, přidávali na ty sociální sítě a teď to děláme taky tak. Dřív bych tam asi nedala, že zrovna maluju vajíčka, ale s téma dětma to člověk jako víc dokumentuje. Ale pořád to není tak, že bych řekla, pojďme si udělat vajíčka a nazdobit beránka, ať máme, co tam dát.*

Rozhovor s respondentem H

Respondent H. Sharenting jako forma komunikace. [online]. Praha, 22. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

H: *Share je sdílení, a parenting je rodičovství, ale pojem úplně neznám*

V: Ano, to říkáte správně. Je to právě složenina anglických slov share a parenting a znamená to, že rodiče v nadměrné míře sdílejí do online prostoru informace o svých dětech. Třeba fotografie nebo videa.

V: Kolik dětí máte?

H: *Já mám dvě děti, dceru a syna.*

V: A kolik jim je let?

H: *Synovi jsou 4 a dceři je 7 let.*

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

H: *Jenom na Facebooku. Mě už všechno ostatní minulo, na mě už je všechno ostatní už jako moc moderní.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

H: *Přidávám na Facebook, ale strašně málo. Já mám nějakou fóbii z těch sociálních sítí, takže třeba 2x do roka něco zaslílím, když jsou nějaký důležitý události. Já si vlastně přidávám jen lidi, který znám, na Facebook. Jenom lidi, který nějak potkám, a Vy jste výjimka, jenom lidi, který potkám vlastně osobně. Takže je třeba pro mě důležitý, že tam mám lidi, se kterými jsem chodila do školy před 20 lety. A je pro mě vlastně důležitý, aby jednou za půl roku, za rok viděli, jak se má nebo že ten život jakoby nějak plyne.*

V: Má Vaše dítě vlastní účet?

H: *Ne, nemá.*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

H: *Soukromý, jen pro přátele.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte? Jsou to třeba fotografie, stories, videa?

H: *Storiečka a videa nedělám, dávám jenom příspěvky.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

H: *Pro rodinu ani tak ne, protože vlastně jediný, koho tam z rodiny mám, je Anička s Tomem. A taky mi přijdou, že ti budu asi na úplně jiných sociálních sítích, protože asi jako úplně extra aktivní tam nejsou. Protože já úplně na ty zdi nechodím, nekoukám, jen vim, když mi tam něco přibude. Takže pro rodinu určitě ne, spíš jako pro přátele nebo pro lidi, se kterými jsem chodila do školy, o kterých chci vědět, který jsou pro mě důležitý, a chci, aby taky věděli něco oni o mě.*

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

H: *Dávám tam celý příspěvek a vždycky je to jako veřejný. Nebo teď nevím, jak je to tam přesně rozdělený, ale přátele tam mám nastavený. Nenastavuju to zvlášť.*

V: Víím, že máte Messenger. Máte i WhatsApp? Sdííte skrze tyto platformy například s Vašimi přáteli nebo rodinou jiné obsahy, než které sdííte na Facebooku?

H: *No, to je vlastně pravda. Na WhatsAppu jsme takovej rodičovskej kanál a tam nám učitel ze školky posílá fotky ze školky, co tam děti přes den dělaj. Ale ne tedy každý den. Ano, takže jako já jsem příjemcem fotek, ale sama přes WhatsApp a Messenger neposílám. A když už, tak je to podobný, jako na Facebooku. Ale spíš mi jen posílají kamarádky fotky.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií? Například jestli by ta fotografie mohla někoho pobouřit, nebo naopak rozveselit apod.

H: *Asi v tomhle smyslu ne. To asi spíš, když jsou nějaký velký události nebo když mi to nějak tam přijde na mysl, že třeba teď jsme měli první jarnáky. Tak to mi přišlo, že je to jako nějaká informace, že naše dcera chodí do první třídy, ale není to tam nějak explicitně daný. A je to, nepromýšlím to dopředu. Ale jako nepřidávám tam příspěvky, že se tady ráno doma hroutíme, že V. pláče, že nechce do školky, tak to tam prostě nedávám, Jako dávám tam takový pozitivní věci. Ale to dělám i v osobním životě. To asi vychází z charakteru osobnosti, že mám pocit, že těma nějaký ty problémy si nechávám e doma a na ten venek dávám ty hezký věci.*

V: Proč jste se rozhodla právě tento příspěvek publikovat?

(Fotografie na kole)

H: *Tak my jsme s manželem velký cyklisti, takže je to taková součást našeho života. A V. prostě jezdí na kole odmalinka a ty kola s náma jako nějak žijou. Je to určitě taková integrální součást naší rodiny. Takže to kolo je takovej sport, který máme rádi, jezdíme i na dlouhý rodinný výlety spolu a je to prostě něco, co nás i jako rodinu trochu určuje.*

V: Takže se chcete prezentovat jako sportovní rodina, která jezdí na kole?

H: *Jo, jasně. Mimo jiné.*

(Fotografie u vánočního stromečku)

H: *Tak protože byly Vánoce a chtěli jsme popřát hezký Vánoce. A ty děti maj z toho takovou radost, bylo to takový úplně nasnadě. A většinou u těchto příspěvků asi všem přejeme všem hezký Vánoce, že myslím, že u tohohle příspěvku to tam někde bylo. Že tam bylo víc těch fotek, jich tam bylo asi 5, tak asi proto.*

(Halloweenská fotografie)

H: *No, to se vlastně nabízelo, protože po Halloweenu jsou rychle Dušičky a jako já si hodně jedu téma smrti, i ve svém pracovním životě a tak. Tím, že jsem vystudovanéj teolog, tak je to pro mě hrozně důležitý a to téma mi přijde tak jako hrozně důležitý pro společnost. Bylo to jako spojení dvou věcí – jako vzpomenout si na lidi, který už tady s náma nejsou a kterých je prostě jako hodně. A který tím životem prošli a nechci, aby se na ně zapomnělo. A vlastně jsem to trochu jako odlehčila tím, že jsme se převlíkli do těch kostýmů. Ale ten text je vcelku docela vážnej a ta fotka je taková jako na odlehčení. Tohle jo, to bylo promyšlené.*

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

(Halloweenská fotografie)

H: *To, že si ze sebe umíme udělat trochu srandu, že to nemusí bejt vždycky všechno úplně strašně vážný. Že ty věci jdou dělat i s dětma. Že i vážný věci jsou dělat s dětma tak, aby je i bavily a pochopily je.*

(Fotografie u vánočního stromečku)

H: *Asi to, že ten stromeček zdoběj, že si to dělaj samy, nebo s náma, ale my tam nejsme.*

V: Je tam i nějaká hrdost, že máte šikovné děti, které si zdobí stromeček samy?

H: *To mě asi nenapadlo. Prostě jak ty děti k těm Vánocům patřej, nebo jak z toho maj největší radost, nebo já osobně mám třeba ráda Vánoce do dneška, tak ne, tohle (hrdost), to tam za tím nebylo.*

(Fotografie na kole)

H: *Že nás to hrozně baví a že jsme byli na kole. Že nás to baví a že jsme rádi spolu, že nás ten sport baví. Ta radost.*

V: Snažíte se to, co je pro Vás na fotografii nejdůležitější, podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

H: *To ne. Jako já si třeba udělám pár fotek s tím, že ... Někdy je to tak, že vlastně ještě ani nevím, že to na tom Facebooku bude. Ale někdy asi jo, že zrovna na těch kolech jsem si říkala že dám na Facebook, že si uděláme selfiečko. Možná jsem tam o tý kompozici přemýšlela, aby za nám byly stromy. Jo, přemýšlela.*

(Fotografie u vánočního stromečku)

H: *To je momentka, to myslím, že ne. Hlavně my tady máme prosklený okna, takže tady se dá fotit jenom z jedny strany, protože proti sluníčku nebo tomu světlu by to nebylo vidět. Takže tady určitě ne.*

(Halloweenská fotografie)

H: *Abychom byli vidět všichni a aby tam byla vidět i ta dýně.*

V: Je pro Vás důležité zachytit na fotografii celou postavu dítěte, včetně obličeje?

H: *Ne, není pro mě důležitý zachytit celou postavu. Nebo když fotím selfiečko, tak vim, že nás tam zachytím prostě jako bustu.*

V: Všimla jsem si, že ani jedna z fotografií není barevně upravená nebo s filtrem. Proč jste tyto možnosti nevyužila?

H: *Zaprvé o tom asi úplně nevím. Vim že jsou na tom Facebooku nějaký efekty, nějaký hvězdičky, srdíčka, že vám to udělá třeba nějaký obrys. Ale vlastně ani nevím, že to můžete filtrovat, takže já tam vlastně nemám žádnou fotku přes filtr.*

V: A proč jste na fotografii nepoužila například nějaké emoji apod.?

H: *Nevím, nějak mi to nepřijde důležitý. Mně přijde, že ta fotka, že je jako taková všeríkající a nějak mi nepřijdou ty efekty důležitý.*

V: A jak to máte s popisky u fotografií?

H: *To jsem dělala dřív v práci, když jsem dělala PR. A bylo to tak strašně náročný, že jsem k tomu ztratila chuť, že teď to už nedělám. Že teď už si nedělám ani alba. Že to vnímám, že se mi to tak vrylo, že to bylo tak..., že to vnímám spíš jako profesní věc a nechce se mi to už psát ke každé fotce.*

V: A jak vnímáte hashtagy, to máte podobné jako s popisky? Předpokládám, že v rámci PR jste je možná asi také využívala.

H: *Hashtagy taky nepoužívám.*

V: Proč jste neoznačila konkrétní místo, polohu, kde jste se v daný moment nacházeli?

H: *To určitě nesdílím, protože mi to vlastně strašně vadí. Když se teda zapínám navigaci v autě, tak si povolim sdílení polohy. Je to trošku takovej rozpor ve mně. Protože já prostě vim, že si Google přes to jako samozřejmě vylepšuje ty služby, že vlastně tím, že mu to povolíte, tak on si ty služby může vylepšovat. A mě je to vlastně hrozně nepříjemný a mám pocit, že tím ztrácím soukromí, když se nechám vlastně ... já vim, že je to digitalizovaný, že to nemůže bejt napojený osobně, protože těch dat a těch uživatelů je strašně moc, že to nikdo nesleduje po jednotlivcích. Ale prostě je mi to fakt jako nepříjemný, jako že se ví, kde jsem.*

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení (zachycení momentální situace) nebo až zpětně?

H: *Většinou až zpětně, když mám klid. Protože se přes den k tomu třeba ještě vymyslim co chci k tomu napsat, když vim, že to budu dávat. Takže nejsem takovej ten střelec, že někde jsme, já něco vyfotím a hned to jako postnu. Sdílím až s rozmyslem s odstupem času.*

V: Pokud už k nějakému příspěvku popisek dáte, máte snahu tím popiskem nějak vylepšovat nebo jiným způsobem zkreslovat situaci, která je na fotografii zachycená?

H: *Asi ne. Já opravdu se snažim dávat tam ty věci, když mám dobrou náladu. Když je mi jakoby dobře. Jinak pak ty sociální sítě nevyužívám, já si nemyslim, že je to prostor pro to... Jako jo, stalo se mi, že tam mám takovej třeba ufnukanej příspěvek, když jsme se stěhovali, že to bylo strašně náročný, když jsme seděla mezi těma krabicemi. Ale snažim se fakt jako dávat pozitivní věci. Přijde mi, že lidi už tak maj dost svých starostí. A přijde mi jako docela fajn, když se třeba podívaj na něco, co je může jako pohládit. Ale faktem je, že já mám i takovou skupinu přátel, který dělaj v nezisku v různých coworkingzích a jsou to taková jako hodně*

pozitivní lidi, který vlastně žijou docela podobný života jako já. Ani bych tam vlastně nechtěla dávat nějaký negativní příspěvky. Rozhodně ale ty pozitivní a hezký příspěvky nejsou tak, abych záměrně vytvářela atmosféru, jakou máme doma selanku, kvůli tomu to fakt nedělám. Ale spíš si prostě myslím, že jako zatěžovat lidi nějakými dalšími problémama svejma, mi úplně jako nepříjde fér.

V: Jakým způsobem se snažíte prezentovat svého syna?

H: *Jako nejlepšího na světě, protože ho tak vnímám.*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

H: *Jako já obecně mám ty svoje děti strašně ráda, protože jsme na ně čekali hrozně dlouho a bylo to takový hrozně dlouhý, depresivní období. Takže já vlastně mám z těch svých dětí radost a sdílím vlastně tu radost, kterou z těch dětí mám. A vopravdu sdílím tu radost, že ho vlastně máme. A že je krásnej a šikovnej a nejlepší, a to je vlastně celý, co za tím je.*

V: Jaké druhy fotografií/videí (momenty) přidáváte nejčastěji? Proč?

H: *Myslím si, že spíš jako výlety, takový jsou nějaký věci venku. A když jsou třeba nějaký větší svátky. Dřív jsem asi nepřidávala 2 příspěvky ročně, to bylo asi víc. Třeba když jsme něco tvořili, nebo když jsme šli poprvé do divadla, takový jako sportovně-kulturní výletový věci, který vlastně prožíváme.*

V: A co byste naopak nikdy nezveřejnila? Proč?

H: *Fotky brečícího dítěte, který je v nepohodě. To se mi zdá fakt jako takový nefér. Anebo některý rodiče dělaj, že ty svoje děti ironizujou na těch sociálních sítích. To mi tedy taky přijde jako taky úplně divný.*

V: Setkala jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. sítí?

H: *Vlastně mě velice překvapilo, to bylo, když byl V. ještě malej, byli jsme na svatbě v Orlických horách a to on ještě nechodil, to byl mimino a S. byla taky ještě malá. A my jsme ho měli v takovym jako nosítku a už přesně nevím, jaký to bylo výroby a byl v tom asi hodinu. A pod tu fotku mi přišel komentář od jedný bývalý kolegyně z práce, že by teda v takovymhle nosítku nedoporučovala dítě nosit, že se mu zničej záda. Tak to mě docela překvapilo. Takže jsme se o tom chvíli bavily, já jsem psala, že v tom byl jenom hodinu a ona, že by tomu*

nedávala ani hodinu... A tak mě to vlastně jako docela popudilo, protože se dotkla nějakýho našeho sociálního statutu tehdejšího a vlastně nejsou lidi, který můžou dát za nosítka třeba 7 000 Kč. A my jsme ho v tu chvíli ani nesháněli. A vlastně mě tohle celý život hrozně štve, když se tyhle skupiny nabourávají. Nebo když někdo vydává tu svoji pravdu za tu nejlepší. Já třeba teďko dělám v azyláku, kde mám matky samoživitelky. A je to vopravdu příšerný, jak ony jako potřebujou nějakým způsobem žít, tak si taky vezou prostě nosítka nebo prostě udělaj něco, co v měřítkách člověka, kterej je v jiným sociálním statusu, nemusí být jako optimální. Ale vlastně přijde mi to zvláštní, že lidi jsou v tomhle takový trochu neempatický, že lidi nejsou schopný si představit důvod, proč to tak je. Takže to bylo vlastně takový dost agresivní. Protože to byla holka, se kterou se známe. A byl to vlastně takovej zvláštní výpad, ani mi to třeba nenapsala do Messengeru, prostě opravdu to udělala jako veřejně, a to mi teda fakt vadilo. Mně z toho taky nebylo dobře, protože jsem si připadala jako nejhorší matka na světě. Přitom si myslím, že se synovi za hodinu nic nestalo. Nevim, dneska i přijde i ta společnost taková náročná v tom, že děti musej mít tohle a tohle, jinak to prostě není správný. Tak mi to přijde takový zvláštní, že někdy řešíme úplný ptákoviny. No tak to m fakt jako překvapilo a bylo to nepřijemný.

V: Změnil se nějak způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vašich dětí na sociální síť, v uplynulých 4 letech?

H: *Trochu se pak vlastně způsob, jakým jsem přidávala fotky, změnil. Protože já se vlastně nechci konfrontovat s těma svýma přátelema na sociálních sítích. Vlastně přijde mi, že tuhle sociální síť nemám od konfrontačních diskusí. Takže určitě, určitě to nějaký vliv mělo. Vlastně teď nevím konkrétně, ale jo. Pak jsem si třeba na některý věci začala dávat větší pozor. Ale fakt nevím konkrétně.*

V: Takže možná nějaká větší cenzura tam nastala v tom, co chcete sdílet?

H: *Jo, jakoby nějaká reflexe těch věcí nastala potom.*

V: A konzultujete přidání příspěvků s partnerem?

H: *Vůbec ne. Protože nemá Facebook a vlastně jako on ví, že bych tam nedala nahý děti, fotky. Vlastně ano, pardon. Vlastně dřív, když děti byly menší, tak jsem mu to nejdřív ukázala a on řekl, jo v pohodě. Ale teď už to vlastně nedělám, protože máme vlastně asi stejný nějaký měřítko. Takže jo, takže jsem mu to třeba ukázala. Ale teď už je to spíš na základě důvěry, a navíc už toho není tolik.*

V: A ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svých dětí? Proč ano/ne?

H: *Když byly malinký, tak ne. To by nedávalo prostě smysl. Ale faktem je, že třeba jak už je dcera větší, tak jsem se jí třeba ptala, jestli by se jí líbila třeba tahle fotka. Ale někdy to taky nedělám, taky se nikdy neptám. A právě taky proto dávám těch příspěvků hrozně málo a je to čím dál tím víc. A třeba od minulýho roku už nedávám ani narozeniny dcery. A myslím, že V. už letos taky dávat nebudu, že to postupně jakoby opadá. Oni vlastně jako začínají mít svý potřeby a začínají být tak svébytný, že vlastně je toho hrozně málo, co sdílím. Vlastně nechci třeba, až by byly velký, že by řekly „Jé mámo, pro jsi to tam jako dávalo, vždyť to je úplně hrozný, podívej se, jak tam vypadám“ nebo něco. Takže se to snažím mít úplně minimální. Jen to, co jim nebude vadit v budoucnu, doufám.*

V: Plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

H: *To asi jo, pokud bych tam chtěla něco postovat. A navíc, já nevím, jak je to u jiných sociálních sítí, ale Facebook můžete mít asi od 13, že jo. A navíc už budou mít svůj Facebook předpokládám a budou mít svoje sociální sítě. Nevím, jestli budou mít Facebook, protože vim že spousta mladší generace, ještě když jsem se v tom pohybovala, tak to nechtěli mít právě proto, že tam maj rodiče. Takže šli na jiný sociální sítě, kam už rodiče nedohlídnou. Ale kdyby ho měly, tak bych se jich asi určitě ptala, protože vlastně tam budou i jejich spolužáci a už to může vidět větší okruh lidí. I to, co by mohlo vadit jim v jejich nějakým sociálním okruhu.*

V: Proč jste na fotografii zachytila i sebe sama? Ne pouze dítě?

H: *To je právě jak už jsem říkala, to je z té radosti, že jsme spolu a že vlastně rádi žijeme spolu a rádi spolu něco děláme, tak vlastně asi proto.*

(Fotografie u vánočního stromečku)

H: *Myslím, že v tom postu společný selfie je (post o více fotkách). Je ta asi 5 fotek, i s babičkou a s dědou, na další fotce je vlastně takový příšerný selfiečko, takže v tom kontextu to celý dává takovej rodinnej obrázek.*

V: Snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

H: *No určitě. Jako skvělou matku. A asi i jako aktivní matku.*

V: A poslední dotaz, jaký je, prosím, Váš věk?

H: *Je mi 43 let.*

Rozhovor s respondentem I

Respondent I. Sharenting jako forma komunikace. [online]. Praha, 25. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

I: *Neznám, ale je to něco se sdílením.*

V: Ano, je to přesně tak. Sharenting se týká obsahů, které sdílí rodiče v online prostorech. A znamená to, že rodiče sdílejí v nadměrní míře informace, které se nějakým způsobem týkají jejich dětí. Takže se může jednat například o fotografie nebo videa, což je vlastně i ten nejčastější způsob.

V: Kolik dětí máte?

I: *Mám jedno dítě, syna.*

V: Kolik mu je let?

I: *Letos mu byly 3 roky.*

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní?

I: *Jen na Facebooku a Instagramu.*

V: Jsou tyto Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

I: *Jsou soukromé, oba.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

I: *Ne, nepřidávám stejný obsah. Na Facebook přidávám asi míň fotek. Na ten Facebook přidávám spíš, když jsou to nějaké rodinné sešlosti, protože tam mám spíš ty členy rodiny, tak aby to viděli jako oni.*

V: Má Vaše dítě vlastní účet? Proč ano/ne?

I: *Ne, to nemá vlastní účet. Ani mě to ani nenapadlo.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

I: *Já ty fotky, co mám na Instagramu, mám spíš jako takový deník. Já nevím, když je nějaká výjimečná událost nebo jsme někde na výletě, tak si tam dám fotku a mám to spíš jako, že se na to ráda koukám, že to mám spíš jako takový deník, takové jako vzpomínky, že vidím, jak ten O. rosl. Ale storička si dávám třeba, když mi přijde něco vtipného, nebo že se nudím.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

I: *Na Facebooku pro rodinu a na Instagramu mám spíš kamarády a mám to soukromý, takže prostě jenom pro ty kamarády. Ale primárně spíš jako pro mě, mám to spíš jako takovou formu deníku.*

V: Víím, že máte Messenger. Máte například i WhatsApp nebo jinou podobnou platformu? Sdílette skrze tyto aplikace jiné obsahy se svými přáteli nebo nejbližší rodinou, nebo se sdílené obsahy nijak neliší od těch, které publikujete na Facebooku a Instagramu?

I: *Mám Messenger i WhatsApp a tam posílám i fotky rodině. Asi jako by jo, jsou trochu jiné ty sdílené fotky. Na tom Messengeru máme třeba přímo skupinu O., takže tam posílám rodině jako častěji, jako že každý den jim tam třeba pošlu nějaké video, co třeba dělá atd. Jediný rozdíl, co jsem chtěla říct, bylo, že když byl O. miminko, tak víím, že jsem, protože já nikam nedávám fotky, kde je nahý, nebo kde by měl odkryté víc, nebo kde by byl bez trička, to bych nedala nic takového. Ale víím, že na tom WhatsAppu jsem jim poslala video z koupání.*

I: Takže Vám to nevádí poslat do chatu/skupiny odhalenou fotku?

I: *No jako neposílám to už, ale jednou jsem to poslala, když byl malinkatý.*

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

I: *Ne, mám to tam tak jako automaticky.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

I: *Asi jakoby vůbec. Když právě třeba někde jsme nebo vyfotím fotku a líbí se mi, tak jí tam dám jako hned. Ale nemyslím na to, jestli jí tam dám ráno, večer nebo tak.*

(Fotografie se psem)

I: *Já si myslí, že třeba u té fotky s Riem, tak tím jsem možná chtěla sdělit to, že to není žádné bojové plemeno, ale že jsou spolu fakt kámoši. Takže možná občas nad tím takhle přemýšlím.*

(Fotografie z masopustu)

I: *To se mi líbilo. To se mi prostě líbilo, jak jsme stejně oblečení.*

(Fotografie v body)

I: *Tak to se mi líbilo, že měl manžel nový telefon a já vlastně vůbec nevěděla, že se to dá takhle jako vystříhnout a on to upravil a mě se prostě líbilo, jak to bylo upravené. Takže takový taky spontánní nápad.*

V: Proč jste se rozhodla právě tyto příspěvky publikovat?

I: *Protože se mi to líbilo.*

V: Co je pro Vás na přidaném příspěvku nejdůležitější?

I: *Tak asi, že tam nechci přidávat milion fotek, ale chci tam dávat jen jako pro mě výjimečné fotky, právě, když někde jsme, abych si právě tím vzpomněla na tu situaci, co se zrovna ten den dělo, že si vždycky vybavím ten den. Že to mám opravdu jako deník no.*

(Fotografie v body)

I: *Tak to mám třeba spojený s tím, že manžel má hrozně rád toho Jordana, tak jsme ho právě do toho oblíkli, takže to mám s tím takové spojené, že je to jeho první Jordan obleček. Plus, že to manžel takhle upravil, že mi to přišlo jako takové zajímavé. Já jsem to vůbec neznala, že se to dá takhle upravit, ten výstřih.*

(Fotografie se psem)

I: *Tak to byla prostě momentka, která se mi líbila, to, jak jsou vedle sebe. A že třeba manželova rodina zrovna moc Ria nemusí, tak jsem chtěla poslat jako i jim, aby, že jo, viděli, že opravdu spolu vycházejí dobře. Že se ten Rio jako hodně drží.*

V: Snažíte se skrze tyto příspěvky nějakým způsobem prezentovat Vašeho syna?

I: *Asi jako by ne. Mně se prostě líbily ty fotky.*

(Fotografie v body)

I: *Spíš, že je to jeho táty oblíbená značka, že jde v jeho stopách.*

(Fotografie se psem)

I: *Asi že ho vedu k lásce ke zvířatům a že se snažím ukázat, že tady to plemeno je vhodný k dětem. Že je to jako mazel.*

(Fotografie z masopustu)

I: *Tak že jsme se tak jako sladili, že se mi to líbilo, že máme jako vzpomínku, že je to O. první*

Masopust. Mně se jako líbilo, že jsme se všichni takhle jako sladili, že jsem se snažila, abychom měli všichni tři stejný kostým.

V: Snažíte se to podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie

I: *Asi možná, aby se koukal O. na mě, že na něj mluvím. Asi jo. A aby za ním nebyl úplně bordel.*

V: A snažíte se třeba vždy zachytit celou postavu dítěte? Nebo co je pro vás nejdůležitější?

I: *Asi aby byl celý vidět.*

V: Prezентujete své dítě na všech sociálních sítích stejně? Proč a jakým způsobem?

I: *Na ten Facebook ho dávám asi míň, si myslím. Ale z podstaty jsou to spíš asi stejné fotky.*

V: Všimla jsem si, že na fotografii se psem je nějaký jemný filtr. Na další už není. Proč jste se u těchto příspěvků rozhodla filtr použít, nebo naopak nepoužít?

I: *Je to možné, že filtr mám na fotce s Riem. To spíš dělám, když je ta fotka tmavá, když je už tady třeba šero. Ale taky ty filtry nedávám.*

V: A ta fotografie v body?

I: *To pro mě byla úplně novinka, že se tohle dalo udělat. To tam jinak nemá vůbec žádný význam.*

V: Také jsem si všimla, že v žádném příspěvku, respektive přímo ve fotografii, jste nepřidala emoji, stickers nebo označení polohy. Proč jste tuto možnost nevyužila?

I: *Protože se mi to nelíbí a přijde mi, že to kazí tu fotku. Spíš mám radši, když je ta fotka autentická.*

V: U všech příspěvků jste ale přidala nějaký popis. Přidáváte je tam vždy a proč?

I: *Ne, tak já jako úplně nesnáším vymyšlení popisků. Já tam většinou dám jenom smajlíka, protože prostě nevím, co tam mám psát, takže jako se snažím nenapsat tam jako nějakou kravinu a moc popisků tam nemám. Spíš je tam třeba popsána ta situace. Jednoduše.*

V: A máte případně snahu popiskem v příspěvku apod. nějak vylepšovat nebo jiným způsobem zkreslovat situaci, která je na fotografii zachycená?

I: *Ne, to asi ne, to si nemyslím.*

V: A z jakého důvodu jste neoznačila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli?

I: *Nevím, já to nedělám, protože mi to přijde už jako moc velký zásah do soukromí, až moc.*

V: Ale u fotografie z masopustu jste polohu označila. Nebo to je spíš název přímo té akce?

I: *Jo, to je název té akce. A tam mi to asi ani nevadilo, že je to daleko od mého bydliště. Asi by mi ani nevadilo, kdybychom byli někde na Moravě a kdybych to dávala ještě opožděně. Přijde mi to asi takové jako..., že nikdo nemusí vědět, kde jsem.*

V: A proč jste u žádného příspěvku nepoužila hashtag?

I: *Protože si myslím, že když mám soukromý profil, že by to stejně jako nebylo vidět. Ale nevím, myslím si to.*

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení nebo až zpětně?

I: *Jo, většinou jo, hned. I když třeba ten Masopust jsem přidávala, až když jsme byli v autě, ne hned úplně. Ale ten den.*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte?

I: *Nene, to určitě ne.*

V: Jaké druhy fotografií/videí (momenty) přidáváte nejčastěji? Proč?

I: *Asi výlety, když někde jsme. Že si řeknu, jo, tohle jsme byli v červenci v zoo. Že to mám spíš takhle no. Spíš jako zážitky asi, hezké vzpomínky.*

V: A co byste naopak nikdy nezveřejnila? Proč?

I: *Kde je nahý. Nebo třeba až bude velký a uvidí ty fotky, tak aby se za sebe nemusel stydět. Třeba nějakou fakt blbou fotku, kde by vypadal hloupě..., nebo třeba kde by měl nějaký záchvat vzteku. Aby to nebylo jako směšné. Nechci ho nějakým způsobem zesměšňovat a ztrapňovat.*

V: Změnil se nějak za uplynulé 3 roky způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vašeho syna na sociální síť

I: *Jakoby... asi nezměnil. Ale věděla jsem už předtím, že nechci přidávat nějaké polonahé fotky. Možná se mi to změnilo v tom, že to neposílám už ani na ten WhatsApp.*

V: Setkala jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. sítí?

I: *Asi ne, spíš se jako bojím, aby to někdo nešířil dál ani z té rodiny, protože vím, že třeba manželova mamka to posílá dál, tak aby se to spíš jako nešířilo. A k tomu jsem si došla spíš sama, ne skrz něco nebo někoho.*

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií svého syna?

I: *Ne, neptám.*

V: A plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

I: *Jo, až bude větší a bude v nějakém věku, kdy tomu bude rozumět, tak se ho zeptám.*

V: A konzultujete zveřejnění příspěvků s Vaším manželem?

I: *Asi jak kdy. Když jsme zrovna u sebe, tak mu říkám. Asi jo, asi mu to řeknu, že tam dám tu fotku a jestli to není blbé třeba.*

V: Proč jste ani na jedné fotografii nezachytila i sebe sama, ale jen syna?

I: *Protože většinou jsou to asi jako nějaké momentky, takže asi kvůli tomu, že to taky nemá žádný význam. Třeba tam, jak je s Riem, tak tam jsem ho dala, že je s tím Riem, že je to ta momentka. Že kdybych šla, sedla si tam s nimi a vyfotila se s nimi, tak už to není takové, tak už to asi není tak autentická fotka. Takže asi proto.*

V: A u té fotografie z masopustu, tam jste se nechala vyfotit z jakého důvodu?

I: *To proto, že jsme tam všichni stejně oblečení, tak je to schválně. Je to ta podstata té fotky.*

V: A snažíte se o nějakou (přímou) prezentaci sebe sama ve sdílených příspěvcích?

I: *Tak jako kouknu se, abych si tam nepřipadala blbě. Tak asi určitě. Abych se tam sama sobě líbila a naříkala si, ježišmarja, tam mám blbé vlasy.*

V: Snažíte se o sobě těmito příspěvky něco říct? A co?

I: *To asi ne, takhle nad tím nepřemýšlím. Spíš mi to přijde, že se tam snažím dávat fotky jako realisticky, tak to jako prostě je. Nemám ráda, když ty ženský tam dávají jenom ty hezké věci. To prostě, když má O. blbý den, tak tam nic nedám. Chci tam prezentovat reálný život, ale ne do té míry, abych přesáhla tu hranici, kdy by pak O. toho mohl litovat, když by tu fotku zpětně*

viděl. Já to nemám totiž tak pro lidi, jako spíš pro sebe. Já mám totiž v mobilu strašně moc fotek a nedokážu si to dát prostě do počítače. Protože těch fotek je strašně moc. A proto to, co se mi líbí, takto si dám na ten Instagram. A pak si to takhle projíždím a dívám se, že to mám fakt jen jako pro sebe.

V: Děkuji. A poslední otázka, prosím, kolik je Vám let?

I: *Mně je 28.*

Rozhovor s respondentem J

Respondent J. Sharenting jako forma komunikace. [online]. Praha, 30. 3. 2023.

V: Znáte pojem sharenting? Co podle Vás znamená?

J: *Jo, znám. Protože na Instagramu jsem docela aktivní, nebo tam přidávám docela fotky a samozřejmě u lidí, který sleduju, tak jsem se setkala s tím, že třeba ne všichni jako blogerky sdílí obličej svého dítěte. A občas mi to přišlo hloupý, proč tam tu fotku dávaj, když to dítě má něco před obličejem, že ji tam jako radši nemaj dávat vůbec. Ale pak, když se mi narodilo dítě, tak to pro mě začalo bejt mnohem víc aktuální to téma. A Dokonce jsem koukala na videa na YouTube, který se jako přímo jmenovali sharenting a bavili se tam jako tom, proč oni nesdílí ty děti a proč vidí, že je to nebezpečný. Takže si myslim, že je to o tom sdílení svých dětí na svých sociálních sítích*

V: Kolik dětí máte?

J: *Já mám jen jednoho syna.*

V: *A kolik mu je let?*

J: *Jsou mu 3 roky.*

V: A jaký je, prosím, Váš věk?

J: *Mně je 30.*

V: Na kterých sociálních sítích jste aktivní? (tzn. aktivně přidáváte příspěvky)

J: *Jako ze sociálních sítích, který používám je Instagram a Facebook. Na Facebooku jsem pasivní. A na Instagramu ten mám jako zavřenej ten profil, takže tam dávám mnohem víc fotek, ale J. obličej ne. A teď mi vlastně došlo, že jsem si nově stáhla BeReal, kde mám prostě třeba 5, 7 holek, se kterýma jsem furt v kontaktu, A tam se musim přiznat, že občas J. obličej má. Ale já vim, že to vidí holky, se kterýma se denně vídám. Takže tam mi nevadí sdílet jeho obličej. Stalo se to třeba dvakrát, třikrát. Ale tím, že tam mám fakt sedm kamarádů, tak mi to tak nevadí.*

V: Přidáváte na všechny sociální sítě stejný obsah zachycující Vaše dítě, nebo se obsahy nějak liší? Jak?

J: *Ne, na Facebook, bych ho už nedávala, protože tam mám plno lidí, s kterými se už nevidám, nebo jsou to sousedi rodičů atd. Na Facebooku nemám žádnou fotku J., tam už vůbec fotky nedávám.*

V: Má Vaše dítě vlastní účet? Proč ano/ne?

J: *Tohle dělají lidi i třeba svým mazlíčkům, že jo. Ale hele, to mě vůbec nenapadlo. Takže když se ptáte proč, tak asi jako nejsem úplně ten typ, co by chtěl sdílet na těch sítích jako všechno. A asi by mi to přišlo, že bych s tím měla hrozně práce navíc. Najednou musím přepnout účet a něco tam přidat. Přijde mi to jako strašně srandovní. Nějak jsem nad tím víc do hloubky nekoukala. Třeba vim, že existuje rodina The Šikls, tam vim, že ta máma to takhle udělala. Ale tam mi to přijde docela fajn, že je to živý, oni ty děti na těch sítích ukazují, takže proč ne. Tam mi to jako nepřišlo... Tam jsem se na d tím ani jako nepozastavila. Ale u mě mi to přijde jako takový zbytečný a srandovní.*

V: Takže by Vám to nevadilo sdílet, pokud byste měla veřejný profil a víc sledujících?

J: *Jo, vadilo. Ten jeho obličej bych prostě nechtěla ukazovat. A čím víc sledujících vlastně, tím o to víc bych nechtěla*

V: Jsou Vaše účty na sociálních sítích veřejné nebo soukromé (viditelné jen pro přátele)?

J: *Jsou soukromé.*

V: Jaké druhy příspěvků nejčastěji přidáváte?

J: *Já si myslím, že nejčastěji přidávám fotky z nějakých cest, když cestuji. Tak to se prostě nabízí. Protože člověk hodně fotí, protože chce mít spoustu fotek z dovolený, nebo nějaký cesty nebo když jedeme na víkend na chalupu a je to hezký, tak mám potřebu to jakoby zaznamentat. A tím, že to postnu a vymyslím k tomu nějaký popis, tak jsou to většinou chvíle, na který chci vzpomínat. Nejčastěji postuju asi storička, fotku třeba přidám jednou za měsíc, jednou za dva měsíce, možná jednou za čtvrt roku, jak kdy. Když jsme na dovolený, tak přidám třeba fotky za tejdén. Ale asi nejvíc ty storička.*

V: Pro koho jsou tyto Vámi sdílené příspěvky primárně určeny (na koho cílíte)?

J: *Já, když si to pak takhle zpětně prohlížím, tak to mám jako takový album. Protože tím, že to postuješ na veřejnou sociální síť, tak si dáš záležet, aby to byla hezká fotka, abys napsala k tomu hezkej popis. A zrovna včera jsem si to prohlížela až třeba do pěti let zpátky a zrovna jsem si říkala, co všechno jsem dělala. Ten Instagram je krásnej nástroj k tomu, že bych se*

v životě nedokopala udělat si takovýhle fotoalbum do fotoalba a napsat si tam to, co si píšu Instagram. Takže v podstatě hodně pro sebe, musím říct. Ono ti to nabízí ty vzpomínky že jo a pak si jako řekneš, ne že bych potřebovala všechny, co mě sledují, že někam jedeme, nebo co děláme, ale takový ty hezký momenty si tam postuju i kvůli tomu, abych si to potom já zpětně mohla připomenout. Takže spíš asi pro mě. Ale já i mě na Instagramu sledují fakt jako moji kamarádi, ne žádný cizí followeři z Indie, takže to je to jako i nějak pro ty kamarády, protože já se taky ráda podívám, co oni dělají, protože nejsem schopná si se všema psát a udržovat nějak ten aktivní kontakt. Takže i pro blízký kamarády.

V: Nastavujete u každého příspěvku viditelnost pro ostatní uživatele zvlášť? Proč?

J: *Ne, to jsem asi nikdy neudělala.*

V: Víím, že máte WhatsApp, máte i Messenger nebo jinou takovou aplikaci? A liší se nějak obsahy, které sdílíte přes tyto platformy d obsahů, které publikujete na Instagramu? Třeba, že si v soukromé zprávě dovolíte více odhalit identitu Vašeho syna, nebo naopak nedovolíte?

J: *Mám WhatsApp a Messenger, kde posílám vlastně všechny možný fotky rodině. Jako neposlala bych ho tam třeba nahatýho, že by tam měl pindika, ale obličej normálně jo. Na WhatsAppu i na Messengeru.*

V: Jak moc přemýšlíte o vyznění jednotlivých příspěvků/fotografií?

J: *No já asi prostě postuju na tom, že je to hezká fotka, že se mi líbí, Takže prostě..., musí mi to tam slušet, musí tam bejt hezký místo nebo musí ta fotka bejt hezká. A prostě taková fotka, kterou máš oblíbenou. Vyfoťíš za den 20 fotek, ale ta jedna, furt se k ní vracíš a večer si jí prohlížíš a prostě se musí líbit mému oku. A málokdy teď jako postuju fotku s tím, že přemejšlim, co k ní napíšu a že chci, aby nějak jakoby tu message předávala i tím vizuálněm. Nebo teď mě napadlo, tak jsem postovala.*

(Fotografie, kde se dítě kojí)

J: *To jsme byli na dovolený s přáteli a já vůbec nevím, že to takhle vyfotili. Vůbec jsem netušila, že to fotí a když mi to poslal tu fotku, tak mi přišla jako skvělá a okamžitě jsem věděla, že si ji dám na Instagram. Protože... ani jsem nepřemejšlela, že by to někoho pobouřilo, protože malý miminka se prostě kojí. Spíš si myslím, že by ta fotka pobouřila, kdybych ho tam kojila už jako starší dítě. To bych tam takovou fotku už asi nedala, protože bych si chtěla ušetřit těch reakcí. Ale nemyslela jsem si, že tam pobouřím. To kojení mi přijde normální. Možná ale jako dodat odvalu a a vlastně i taky jako taková intimní chvíle. Takovou*

intimní věc normálně nesdílím, ale tím, že je to vlastně jen krmení toho potomka, tak mi přijde, že ta intimita jde trochu stranou a je to spíš ta realita. Je to prostě přirozený no. A já trošku jsem si vlastně říkala, že i když to někoho pobouří, tak že tenhle druh pobouření mi nevadí, že za tímhle si stojím. Ale prostě mi ta fotka přišla jako naprosto vystihující, jak J. chce hlavně abych se taky najedla a abych nebyla nepříjemná a J. řval a potřeboval taky nakrmit že jo. Tak mi radši vyfoukal tu horkou polívku a začal mě krmit. Tak to mi přišlo, že je to taková situace, kterou bude znát asi spoustu žen, který maj malý dítě.

(Fotografie z dovolené)

J: *S tím, aby to nevypadalo, že se chlubim, tak na to si dávám trochu jako pozor. A spoustu věcí jsem z té dovolené nesdílela. Jako v podstatě jo, trochu se dávám majzla, aby to nevypadalo, že se chlubim. Zase nechci, aby kamarádky, který nejezdí na dovolené, protože prostě jsou na mateřský a jejich partner nevydělává tolik, tak nechci, aby se kvůli tomu cítily blbě nebo jim bylo smutno, takže nad tímhle vlastně trochu přemýšlím. Ale to dělám jako obecně, abych tam neukazovala nějaký jako drahý věci, to dělám obecně, nemusí to bej t jen z té dovolené. Ale vlastně trošku něco ve mně se pochlubit chce, že jsme prostě na dovolené, že je to krásný. Ale asi jsem se chtěla pochlubit kvůli tomu, že v Čechách sněžilo a my jsme měli sluníčko, a ne že to byl Mauricius, Maledivy nebo jestli to bylo třeba Turecko. U mě asi rozhoduje, jestli ta fotka je hezká, že oku lahodí a že jí chci dát, protože je to hezký nebo tam vypadáme hezky. A tohle, jak tě to malý stvoření drží za ruku, tak to mi přišlo takový roztomilý.*

V: Proč jste se rozhodla právě tento příspěvek publikovat?

(Fotografie v interiéru)

J: *Tahle fotka je přímo od té fotografky. A když mi to pak poslala, tak mi to přišlo úplně nádherný, To je přesně ta emoce, kterou jsem jako prožívala s tím malým tvorečkem na té fotce, takže to se mi strašně líbila. A zároveň to popisovalo, jak jsem se jako emočně cítila, Myslim, že je to z té fotky poznat, že jsem byla jako šťastná, zamilovaná do toho miminka.*

(Fotografie z dovolené)

J: *Jo, prostě prázdná pláž, nikde nikdo, modrá obloha a my dva si jdeme s kyblíčkem... Taky taková jako pohoda. Jako na té mateřský to není jenom pohoda a tady to zrovna byl moment, kterej si užíváš.*

(Fotografie, kde se dítě kojí)

J: *Tam jsem vlastně dala asi nějaký černobílý filtr, protože ta fotka možná ani tak hezká nebyla, ale hrozně se mi líbila ta situace.*

V: Snažíte se to, co je pro Vás na fotografii nejdůležitější, podpořit například vytvořením nějaké specifické kompozice nebo úhlu pohledu při zachycení fotografie?

J: *Ne, je to prostě můj Instagram, můj profil a a já t fotím jako máma očima, tak jak to vidím já. Tím, že ten můj plán není teď vyfotím fotku na Instagram, ale prostě si to vyfotím, protože je to třeba nějaká situace, kterou si chci vyfotit, tak to všechno fotím tak, jak to vidím já. Takže pak když nějakou fotku vyberu, dám si ji na svůj Instagram tak je to tak, jak to vidím já. A nepřemejšlim tak, že bych tím třeba jako chtěla vyjádřit, že je rovnocenný člen společnosti tím, že vyfotím něco z jeho perspektivy. To ne.*

V: Proč jste zvolila u příspěvku černobílou úpravu fotografie a u zbylých dvou, zdá se, žádnou?

J: *Dřív, když jsem neměla dítě, tak jsem měla krásný fotky, co mi k sobě ladily, protože jsem používala stejný filtr, kterej jsem měla udělaný v Lightroomu a samozřejmě se mi to pak líbilo. Ale teďko filtry nepoužívá žádný, protože mi to přijde jako ztráta času. Ještě se s tím jako upravovat a nastavovat, Maximálně udělám takový to automatický vylepšení, co ti nabízí iPhone, ale víc to neopravuju. Maximálně vybírám v nabídce toho telefonu. Když tam dám ale filtr, tak je to maximálně ten černobílý, jinej nepoužívám, třeba taková ta sépie a různý tyhle, tak to ne. A jediný, co dělám docela často, je to automatický vylepšení od iPhone*

V: Proč jste na fotografiích nepoužila emoji nebo například doplňkové popisky umístěné ve fotografii?

J: *Když si třeba přidávám do storička fotku a zrovna tam je vidět prostě obličej, tak tam dám přes to třeba, že mu tam dám brejle. Jako většinou se snažím, že něco postnu a není mu tam vidět do obličeje. Ale když už, tak mu to prostě nějak zakryju, aby nebyl poznatelný. Jednou jsem mu takhle dala nápis přes oči, ale jinak tam dám radši smajlíka nebo srdíčko přes obličej. Ale to většinou dělám ve storičkách, protože tam je to jednoduchý. Ale pak když máš takhle upravit fotku, kterou si chceš postnout do feedu na Instáci, tak to je potom těžší to nevím, jak tu fotku mám upravit. Přijde mi to jako hrozně práce, to tam veditovat v nějakým programu, to tam upravovat. Je to prostě patláni.*

V: Proč jste k této fotografiím přidala popisky?

J: *Oproti dřív je to teď spíš, že vyfotím fotku a pak přemýšlím, co k ní napsat. Asi nepopisuju, jak ta fotka vznikla. Spíš, občas, když se mi ta fotka líbí, tak tam třeba jako popisek dám třeba jen smajlíky a nechci tam nic jako psát, protože i všechno přijde třeba trapný. A říkám si, že je to hloupý. A občas třeba když postnu fotku z dovolený, tak tam napíšu něco k tý dovolený, jako že to je krásný místo. Nebo něco k tomu kontextu tý fotky.*

V: Proč jste u příspěvku z dovolené označila konkrétní místo, kde jste se v daný moment nacházeli? A u ostatních příspěvků už ne?

J: *No já to docela označuju. Ta fotka z tý svatby, tak to jsem neoznačovala, tak to jsem možná nechtěla prozradit, kde ta svatba byla, abych neoznačovala to místo, že to byl nějaký statek někde. Ale většinou, když je to takhle z cest, tak to většinou označuju to místo, protože to jako nepíšu nikam do toho popisku většinou. Nebo málokdy. Ale tak nějak automaticky to dělám, třeba ve storičko často využívám toho, že tam postnu tu nabídku, že ti to nabízí tu lokaci. I když třeba furt dokola jezdíme sem na dobrou, k našim na chalupu, tak i když tam dávám pořád dokola fotku odtud, tak tam prostě označím, že je to Dobrá na Šumavě. Takže tuhle možnost označování polohy využívám docela část.*

V: Přidáváte fotografie v momentě jejich pořízení nebo až zpětně?

J: *Většinou až večer, jako zpětně, že si projdu rty fotky za ten den, A nebo z tý dovolený i jako zpětně, až když se vrátíme zpátky. A já si jako chci vybrat tu nejhezčí. Nebo když chci z dovolený postnout jen jednu, tak čekám, až bude ta dovolená u konce, abych věděla, která ta jedna to jako bude. Ale nijak to jako neřeším, aby to bylo jako hned postnutý. A vlastně i se storičkema, že to dělám zpětně. Třeba až když odpoledne J. spí, tak si vezmu telefon a něco tam nahraju na Instagram, když chci.*

V: Snažíte se nějakým způsobem prezentovat své dítě?

J: *Tak to spíš asi sebe než jeho. No, asi... Jako v tomhle jsou ty sítě hrozně povrchní ty sítě. Ta fotka se musí líbit, aby zaujala. Vlastně i mě se zpětně na to hezky kouká. Asi prostě když se mi líbí, jak tam vypadá, nebo jak to působí, nebo prostě když tam spolu řapem ruku za ruku, tak to tam jako dám. A asi vlastně i prezentovat J., že bych ho tam nedala, když by tam fakt jako vypadal blbě. Ted' jsem chtěla říct, že třeba i kdyby měl zadek od bahna, i když to bych tam vlastně klidně dala. Ale jo, když třeba vim, že třeba tady tu fotku u moře, že takovou nějakou fotku jsem chtěla, tak jsem si říkala, vezmeme si oba košili, to vypadá hezky. Takový vzdušný, u moře. A tak jsem si přes sebe taky hodila košili, protože J. ji na sobě zrovna měl. Ale jinak,*

že bych přemýšlela nad tím, jak budu prezentovat svoje dítě na sítích, nebo sebe... Většinou jako zaznamenávám ty hezký momenty, takže tam jako prezentuju to, že se mám jako hezky, ale že bych vyloženě se tam nějak cíleně prezentovala, to nevím...

(Fotografie z dovolené)

J: *No, možná vlastně jo. To že máme oba dva košile, to nejsem taková ta máma, že bych oblikala celou rodinu do stejného outfitu, takže to určitě ne, že je to jako mini me, to je spíš jen taková náhoda. Ale spíš to, že se snažíme i s tím dítětem cestovat jako dřív, že se snažíme furt o nějaký dobrodružství, že nejsme jen doma a nejedem třeba do resortu, tak to možná jo, Vlastně nějaký takový to, že dítě tě nějak jako neomezuje, že i s tím dítětem žiješ život. Ne jako je o tom edukovat, ale spíš se možná v tomhle jako pochlubit, že se jako sebereme a letíme takhle daleko. A že v tom nejsme poserové, ale že si prostě vyrazíme na tu cestu, protože mi dva chceme. A to dítě v tomhle jako není ten problém. A asi ne edukovat, ale v tomhle se trošku možná jako pochlubit, ne tím místem nebo tím, kolik ta dovolená stála apod., ale tím, že jsme se jako zvedli a odletěli a šli jsme do toho, když jako spousta lidí s malýma dětma si to nedokáže představit, že by byli 10 h v letadle. Možná jako odvaha. V tomhle to možná jako je, jako ukázat, že dál cestuju, a to dítě v tom není překážka. A vlastně mi pak psaly i kamarádky a ptaly se jak jsme to zvládly a ptaly se na doporučení. A já jsem pak jako ráda, že se na mě obrátily a ptaj se. Takže možná i jako inspirace, ne edukace, ale inspirace.*

V: *Prezentujete své dítě na všech sociálních sítích stejně? Proč a jakým způsobem?*

J: *Vlastně mi to přišlo trochu děsivý, kam jako se ty fotky všude dostanou... Nebo asi nejhorší mi přišlo, když mi kamarádka řekla, že poznala prostě nějaký dítě takhle jako známý osobnosti na Instagramu jenom z toho, že jí sleduje na Instagramu a ví, jak to dítě vypadá. Že šla prostě po ulici a uviděla ho a říkala si, jo to je prostě dítě týhle osoby. A já si říkala, že je to šílený, jak to má dosah, že potom ty lidi znaj to tvoje dítě. A vlastně ty fotky si může pak stáhnout kdokoli pro jakýkoli účely. Vlastně i ti moji kamarádi, se kterými se nevidám tak často, třeba je znám a sledujeme se, ale už ten kontakt tam není, tak vlastně nechci, aby viděli to moje nejdražší, co mám. Abych jim tam servírovala jako, jak papá, jak támhle něco dělá. A je to takový, že si trošku, nevím. Ne že bych chtěla bejt jako tajemná a nějak tajit, jak to dítě asi vypadá to ne, ale. Ale přijde mi to takový nefér i vůči němu, že nemám jeho souhlas a nevím, jestli chce a aby mi neřekl za 10 nebo 20 let jako: Vy jste sdíleli moje fotky, když jsem byl malej jako? Ty lidi od nás si to našli a teď ví, co jsem dělal, jak jsem vypadal, když jsem byl malej. To si myslím, že se reálně může stát a že v mojí pozici, kdy mám třeba 300 sledujících a soukromej účet, takže tohle je jediná věc zatím, kterou jsem si tak jako říkala, že je fajn*

domyslet. Že si jeho kamarádi budou moct zpětně dohledat fotky, jak vypadal, když byl malej, nebo co dělal. Ale tím, kdybych byla známá osobnost a měla bych víc followerů a veřejnech profil tak tam mi ty dopady přijdou daleko horší, co můžou bejt.

V: Zachycujete vždy celou postavu dítěte? Proč jste v příspěvcích nezachytila obličej dítěte?

J: *Není pro mě důležitý zachytit celou postavu. Třeba když se narodil, tak jsem postovala jeho malou ručičku, jak ho držim. Kolikrát tam jako není vůbec celej. Je to i kvůli tomu, abych mu zabezpečila anonymitu, ale částečně i jako, že to občas vyfotim tak, že tam celej není ale líbí se mi to a postuju to.*

V: Snažíte se o vytváření nějaké ucelené digitální identity Vašeho dítěte? Máte nějaký koncept?

J: *Ne, vůbec, to nemám. Běží mi v hlavě třeba některý holky, který znám a sleduju a který si myslim, že to takhle maj, že tu svoji holčičku prezentujou s nějakým záměrem, že ona je to mini me. Ale já tohle nedělám. Musí přijít ta fotka, u který si řeknu, že jí dám na Instáč, než že bych to nějak předem plánovala, takže to moje sdílení je takový docela random. Ale musí ta fotka bejt jako cool, bejt tam třeba hezká, nebo v něčem jako neobvyklá. A většinou, až když přijde ta fotka, tak mě napadne použít tu sociální síť, než abych plánovala, co na ten Instagram budu dávat a tvořit a jak se chci prezentovat, že bych to předem plánovala to ne. Takže tím pádem je tímhle tím stylem, jak to dělám já, je těžký mu budovat nějakou identitu, protože bych to musela mnohem víc plánovat předem.*

V: Proč jste k příspěvkům nepřidala žádný hashtag?

J: *Asi by to musel bejt nějakej hashtag, jako třeba #prayforukraine, jako třeba k nějakýmu tématu. Ale že bych si třeba k tý fotce na Mauriciu dala třeba #vacation, #holiday, #family, atd., tak to nedělám no, Asi možná, když jsem začala na Instagramu a chtěla jsem mít hodně lajků, a byla jsem mladá, tak jsem tam dávala hodně hashtagů, protože jsem si myslela, že to takhle najde víc lidí. Nevim, jak to tenkrát bylo. Vím, že se ty hashtagy třeba řešily. Ale teď mi to přijde jako zase, že bych musela vymejšlet hashtagy, práce navíc. Asi kdyby to mělo dokreslit nějak tu message toho popisku k tý fotce, tak jo, ale jinak jako ne. Jinak ty hashtagy nepoužívám, protože to vymejšlení je pro mě strašná ztráta času. A ani nevidim ten důvod. Jako když je to nějakej, kterej je aktuální a k něčemu se vyjadřuje, tak to jo, ale jinak ne.*

V: Je něco, co byste ohledně Vašeho syna nezveřejnila? A proč?

J: *Určitě bych nezveřejnila fotku, když je nahatej. Ani když třeba pláče nebo se vzteká, protože to je prostě věc, která je v tomhle věku normální a vyvíjí se jeho emoce, ale zpětně by to někdo mohl nějak použít proti němu. To jsou zase nejen nějaký intimní místa, že ho nechci zveřejňovat, ale i ty intimní situace a to, že se zrovna vzteká nebo něco velkého prožívá, tak to bych určitě nesdílela. A možná i jako taková tendence přirozeně je sdílet na těch sítích to hezký. A já bych tam nedala svojí, že jsem našťvaná. Nebo jo, někdy na storiečko, že je to s nějakým záměrem, tak jo. Ale tak obecně prostě na příspěvek nedáš fotku, že jseš našťvaná, tak ani toho dítěte. Nebo že je třeba upatlaněj od jídla. Možná, když jsme začali s příkrmama, tak jsem postla fotku, že tam třeba byla celá zapatlaná stolička, tak to bych třeba udělala. Ale že bych ho chtěla schválně vyfotit, jak je prostě zapatlaněj od jídla nebo od něčeho, to ne. Takový jako zesměšňující nebo ponižující situace, který ti u toho dítěte neprijdou ponižující. Ale já bych třeba nechtěla, aby m ě takhle někdo postnul, tak to jako nedělám. Vlastně to, co by se nelíbilo mě, nedělám ani já jemu.*

V: Změnil se nějak způsob, jakým přidáváte příspěvky týkající se Vašich dětí na sociální sítě, v uplynulých 3 letech?

J: *Myslím, že sdílím tak nějak furt stejně, že sdílím stejně fotek. A nějaká větší změna v tom přístupu není, akorát že si teď víc uvědomuju, že teď už ten jeho obličej skutečně mnohem víc podobnej tomu, jak bude vypadat v dospělosti. Že možná teď je to ještě mnohem důležitější ten jeho obličej nesdílet, pokud pak nechci, aby měl někde veřejně ty fotky z dětství, který by sim mohl pak každej dohledat zpětně na Facebooku. Že možná teď je to ještě důležitější, než když byl úplný miminko. Takže se to možná ještě vyostřilo, dávám na to ještě větší pozor.*

V: Setkala jste se s něčím nebo někým, co Vás přimělo přehodnotit Váš pohled na sharenting a prezentaci Vašeho dítěte? Co to bylo, co bylo tím spouštěčem změny Vašeho uživatelského chování na soc. sítí?

J: *No, úplně když se narodil, tak je pravda, že já jsem postla jednu fotku, kde měl obličej a byl miminko. Tím, že prostě ten obličej toho miminka se může jako úplně změnit, tak mi to neprijde teď zpětně jako tak hrozný. A protože ji tam na tom Instagramu asi ještě někde mám. Ale v tomhle věku už ten obličej vypadá dost jako že bych pak už to dítě třeba poznal v dospělosti. A to mě právě ovlivnili ty lidi, co sdíleli tohle téma sharentingu, třeba na YouTube. Že o tom natočili video. Třeba mě v tomhle ovlivnila Markéta Frank Natočila video snad i se svým mužem o tom, jaký maj na tohle názor. A ne že bych chtěla přejímat ten její*

názor, ale tím, že si dala práci se zpracováním toho tématu a bylo tam plno bodů, tak mi přišlo, že jsem se dozvěděla plno informací a za málo úsilí, že jsem se jen podívala na něčí video. A pomohl mi to se jako utvrdit v tom, co jsem nějak tak pocitově věděla. A ještě třeba sleduju MyCookingDiary, která taky svým dětem začala zakrývat obličej. A taky mě to potěšilo a utvrdilo vlastně v tom, že na spoustu věcí mám podobnej názor jako ona. Takže mě asi ovlivnili ti influenceři, který jsou v rámci tohohle tématu nějak aktivní, Ale zároveň to bylo tak nějak pocitově, že nechci, aby všichni viděli to moje nejdražší, co mám, jenom tím, že si otevřou můj Instagram, A tam všude bude jeho obličej.

V: Ptáte se na souhlas se zveřejněním fotografií Vašeho syna?

J: *Ne, neptám.*

V: Plánujete se na souhlas ptát v budoucnu?

J: *Jako když tam nebude jeho obličej, tak asi ne. Já si nemyslím, že bych to jako někdy, tak jo, jestli já budu ještě aktivní, až on bude třeba v pubertě a já budu aktivní na sociálních sítích a on mi řekne Ty jo mami, tys mě neoznačila na tý fotce. Okay, tak bych si řekla, už ho tam označím a klidně dám. Ale vlastně měla jsem chuť odpověd', dokud z toho nebude mít rozum, tak se ho ptát nebudu a ukazovat ho nebudu. Ale vlastně kdy z oho to dítě bude mít rozum? Možná, až bude dospělej a já se budu chtít pochlubit, že promoval s červeným diplomem, tak se ho zeptám: Hele J., můžu si tě dát na Facebook nebo na Instáč? Asi jo. Když bude mladší a obličej tam vidět nebude a bude mu třeba 10 let, tak se ho asi ptát na souhlas nebudu. Nebo bych to tam prostě dala automaticky tak, jak to dávám teď – není tam vidět obličej, nebo mu ten obličej překryju a postnu to.*

Ještě bych teda dodala, že je to prostě člověk, kterýho nemůžeš bez jeho svolení nikam sdílet. Ty fotky si může pak stáhnout kdokoli pro jakýkoli účely. Pak se to může dostat na Dark web a to je pak prostě šílený...

V: A partnera se na souhlas se zveřejněním daného příspěvku ptáte?

J: *Ne. Já se ptám J., jestli to můžu dát na Instáč, když tam chci dát fotku, kde je i on. Ale v tomhle mám podobnej názor, ví, že J obličej nezveřejňuju. Takže to se ho na to neptám, protože vim, že to máme takhle stejně a souhlasí s tím.*

V: Proč jste na fotografii zachytila i sebe sama?

J: *My máme spoustu fotek, kde já vůbec nejsem. Takže když je pak nějaká fotka, kde já taky jsem, tak si to chci dát na Instáč. Vlastně já na storiečka hodně postuju fotky, kde jsou oni dva*

a přijde mi to rozkošný, když tam J,. Hraje na kytaru aj. přijde a dělá to, co táta. Jeden je malej, jeden je velkej, ale jinak jsou jak přes kopírák. Přijde mi, že docela sdílím hodně. Pak má taky fotky, kde jsem s nim sama. No, ale tak vlastně, protože jsem rodina. A je to můj profil, tak vlastně postuju málo fotek, kde by byl třeba Jen Jo., když už, tak třeba do storička J.s J., ale jinak na tý zdi, když je to můj profil, tak abych tam byla i já.